

Свобода Народам!

Свобода Людині!

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВОДУ ОУН

Тільки для внутрішнього вжитку

Robert Langdon

З великим смутком і болем
і Українське Громадянство,

повідомляємо Членство ОУН
що 15. жовтня 1959 р. о 1. год.

дня загинув з ворожої руки Великий Син Українського Народу
і довголітній керівник революційної боротьби

за державну незалежність України,

Голова Проводу Закордонних Частин Організації Українських Націоналістів

СТЕПАН БАНДЕРА

Член Української Військо-
вої Організації з 1927 р.

Член Організації Українсь-
ких Націоналістів з 1929 р.

Член Крайової Ензекутиви
ОУН з 1931 р., а згодом
до 1934 р. її Провідник і
одночасно Крайовий Ко-
мендант УВО, та з 1933 р.

Член Проводу Організації
Українських Націоналіс-
тів.

Похорони відбудуться в
Мюнхені у вівторок 20.
жовтня 1959 року в та-
кому порядку:

о 9. год. Заупокійна Служ-
ба Божа в церкві св. Іоан-
на Хрестителя; о 15.30 год.
— Панахида и похорон на
кладовищі Валдсфрідгоф.

Голова Проводу Організа-
ції Українських Націона-
лістів з 1940 р.

Голова Бюра Проводу всі-
єї ОУН з 1945 р.

Довголітній в'язень поль-
ських тюрем, засудже-
ний польським судом на
кару смерти, замінену на
досмертну тюрму, та в'я-
зень німецьких тюрем і
концтаборів з 1941 до
1944 р.

Жалоба триватиме два
місяці — з 15. жовтня
по 15. грудня 1959 року.

* 1. 1. 1909.

† 15. 10. 1959.

Вічна й славна Йому пам'ять!

Провід Закордонних Частин
Організації Українських Націоналістів

Степан Бандера - герой і революціонер

Ми живемо в добі, в якій найдорожчі вартості, найглибинніші цінності так переплутані, так спустошені, що годі віднайти якийсь сенс у теперішніх подіях. Колись, не легко розкидалися такі поняття, як Правда, Справедливість, Добро, чи Героїзм. Тепер, кожний може стати героєм, тільки щоби навчився лупити "бейбола" патином, чи грати на гітарі, запустивши довге волосся і по-варварськи викрикувати та скакати на сцені перед знаркотизованою масою. Перед теперішньою молоддю постають на телевізійних екранах зелектронізовані псевдо-герої і таким чином остаються спустошені духово вартості, якими позначається людина, її спадщина, її культура. Дійсні герої, такі які на правду борються за найвищі людські вартості, не позникали - але вони лишаються в тіті, бо часто бракує того одушевленого ґрунту культурної глибини, з якого виростає правдивий герої.

Іван Франко написав колись такі слова: "Лиш боротись, значить жити!" Парадоксом є істина, що найкраще вміє жити той, хто вміє віддати своє життя, ризикуючи найдорожчим, на службі вищого ідеалу. Найшляхетніший мистець життя - це той, хто прийняв ідеал гідний його смерті. Таким є справжній герой!

Нація живе логікою героїв. Герой - це передавач з покоління в покоління вічних скрижалів духа нації, носій естафети її органічної тяглости. Покійний Голова Проводу ОУН, сл. пам. Ярослав Стецько, колись висловився так: "Міряймо наші сили не критеріями можливого, але бажаного! Виповнити прірву між реальним та бажаним - означає йти шляхами героїв!" Плебейська логіка диктує, щоби жити, мріяти лише в рамках реальності. Дехто називає таку логіку звичайною, розсудливою. Одначе, чи колись задумалися, що ту реальність хтось таки мусів створити, бажаючи стреміти до вищого. Дійсність кується між ковадлом історичного буття та молотком людської волі. Людська героїчна воля творить дійсність майбутнього. Рабська безвольність пристосовується до вже створеної реальності. Раб-плебей живе виключно для себе. Герой віддає себе життю і в тому його велич.

Чимало героїв постали в лоні української нації. Доказом того - це цілі гори могил, що за нашим прадідівським звичаєм ми висипуємо в шану тих, хто віддали життя, щоби інші могли жити.

Від тридцятих років ХХ-го століття, слово герой стало співзвучне з ім'ям однієї людини, людини, в якій сцілюється ціла доба української історії, людини, якої вороги так боялися, що по нинішній день, 30 років після того дня, коли його вбили, далі називають його ім'я послідовників тих ідей, за які він віддав своє життя. Ця людина - це СТЕПАН БАНДЕРА.

Чому якраз уважаємо сл. пам. Степана Бандеру героєм? Чи тільки тому, що він загинув з руки ворога? Чи тому, що він був Провідником революційного руху, який спромігся вести дво-фронтову національно-визвольну війну проти двох гігантних мілітарних потуг? Чи тому, що під проводом Степана Бандери ОУН-УПА не прогнала, але тріумфувала в цій боротьбі, бо перемогла в моральній площині, спорудивши принципові заложення боротьби, які завжди будуть дійсними і зродивши нові поко-

ління борців за українську державу й волю?

Степан Бандера загинув героєм, бо по-героїчному жив. Він віддав все в боротьбі за ідею української державности й самостійности, яка сама в собі зенітно охоплює найвищі людські ідеали правди, справедливості й волі. Тому, ми Степана Бандеру глибоко шануємо як героя української нації.

З споконвічних грецьких мітів читаємо, що люди пошукували за тайною безсмертного життя. Можливо, такі міти не далекі від правди, як нам на перший погляд здавалося б. Читаємо у Святому писемі, що людина створена на подобу Богу, отже, має спроможність тяготити до божественного, прямуючи здійснити Правду й Справедливість на землі, плекаючи героїчну етику в нашому житті. Прийняти героїчну етику у волевому тяготінні до здійснення Божої Правди і справедливості на цьому світі означає, що людина ще за життя частинно убожествує себе, увіковічнює, ушляхетнює свою незнищену Бого-подібну душу. Дилема перед кожною людиною є як і де знайти конкретний, партикулярний ідеал, який в універсальному зображенні представляв би найвищі, божественні вартості Правди і Справедливості. В тому якраз велич Степана Бандери. Він зумів за час свого життя здвигнути українську національно-визвольну боротьбу, ним ведену, до рівня універсальної боротьби всього людства здійснити абсолютні вартості справедливості і свободи.

Більше того, Степан Бандера походить з покоління, яке майже в цілому прийняло цю героїчну етику життя та на практиці здійснювало її. Це було покоління "тридцятників", яке реалізувало створену 1929 року ідею і програму Організації Українських Націоналістів, яке зуміло вщепити в серця мільйонів українців непохитну віру в краще майбутнє нації, віру, що була захитана після трагічної програної першого етапу наших Визвольних Змагань 1917-1920 років. У 1920-их роках легко було піддатися, зокрема коли усвідомити собі, що можливо прийдеться довго чекати на подібну нагоду. Покоління "тридцятників" до цього не допустило. Ці молоді очайдушні герої, як перші мученики Христової віри, зуміли поставити ідею української державности на площині великого, посіявши заклик своєї окриленої, чистої, одержимо-ідеалістичної віри по всій нашій землі. Провідником цього покоління, його символом, його натхненням був сл. пам. Степан Бандера. Для цього покоління етичним гаслом і дороговказом у житті були слова звичайного сільського хлопця Василя Біласа, який на судовому процесі по-героїчному висловився так: "Такі як я Батьківщині лише смертю служать." Вони ділом, а не лише пустими словами, здійснювали першу точку з Декалогу Українського Націоналіста: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї!"

З покоління полк. Є. Коновальця, сот. Ю. Головінського, д-ра В. Горбового постає покоління С. Бандери, ген. Р. Шухевича, Я. Стецька, яке дало почин боротьбі ОУН-УПА проти нацистської Німеччини і большевицької Москви. Ці воїни ОУН-УПА, опинившись в концтаборах червоної Росії на варварські довго-літні строки, виховують наступні покоління шести-, семи-, і восьми-десятників, які підносять смолоскип Революції, незгасимий бандерівський вогонь, так забезпечивши континуїтет революційної боротьби. Коли згадуємо пам'ять одного з найдорожчих синів українського народу, коли висловлюємо йому нашу глибоку подяку за те, що він підніс нас усіх на вищий рівень, здвигнувши ідею української державности й Української Національної Революції - єдиного шляху до неї, ми також згадуємо пам'ять усіх тих справжніх героїв, членів ОУН, борців УПА, героїв України, знаних лише Богові.

Кожний український націоналіст-революціонер має багато за що бути вдячним перед світлою пам'яттю нашого Провідника Степана Бандери. Він

разом із співтворцями героїчної епохи боротьби ОУН за національні права України, яка триває по нинішній день, поставив ясні пріоритети цієї ж боротьби, що даліше залишаються актуальними. Між цими пріоритетами є найосновніша засада, що українська національно-визвольна боротьба мусить орієнтуватися на власні сили українського народу. Це переломовий етап у нашій українській історії, досі, мабуть, відповідь недоцінюваний нашими істориками. У попередніх етапах нашої історії державні мужі за-мало довіряли власним силам українського мученицького народу, завсіди пошукували союзників, які постійно нас зраджували. У 1929-му році, коли постала ОУН, і українські національні сили перейшли на вищий етап боротьби, перший раз у нашій історії було ясно й недвозначно поставлено, як засаднича справа, що ОУН буде вести боротьбу орієнтуючись головно на власні сили народу. Це був переломовий крок, який вщепив, вкарбував в українську духовість незаперечну істину що поневолений народ не може очікувати ласки Божої, не вільно йому проситися визволення з ласки інших держав, які можуть мати власні загарбницькі цілі щодо українських урожайних земель. Поневолений нарід мусить повірити у власні сили, бо ж інакше зможе він будувати справжню суверенну державу. Для Бандери ця засада не була лише пустими словами, дешевою фразеологією. Він її повсякчасно здійснював у житті, невтомно організуючи революційні сили українського народу, закликаючи їх до все-відданої боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу. Тому Бандера з самого початку вимагав, щоби українська національно-визвольна боротьба не була получена з політикою нацистської Німеччини і якраз тому, ОУН під проводом Степана Бандери зорганізувала Українську Повстанську Армію для безпосередньої боротьби проти всіх окупантів-наїзників України. Бандера розумів, що суть кожної національно-визвольної боротьби – це змаг за владу, за посідання влади на даній території. Єдиний шлях до владо-посідання – це шлях зброї. Без зброї немає влади!

ОУН на чолі з Степаном Бандерою також поставила як незмінну засаду що лише революційною боротьбою цілого українського народу, де наша система вартостей в діаметральній протилежності протиставлятиметься російській імперській системі, Україна зможе дійти до державницького суверенного стану. Усякі ставки на якусь легалізацію чи демократизацію імперської системи по лінії її еволюції з етапними нагромадженнями людських прав чи щось тому подібне означає звести національну боротьбу за державне визволення на манівці. Бандера не тільки що зрозумів потребу дотримуватися засади революційної боротьби, себто відкинення імперіальної структури й системи в цілому по змісту і по формі, але й він здійснював ідею Української Національної Революції ставши геніальним її стратегом. Цей засадничий постулат боротьби треба нам головно зрозуміти в сучасній порі, коли Горбачов йде по лінії демократизації чи зглядно лібералізації совето-російської імперії під ярликом "гласності". Небезпека в тому, що раз революційний рух погодиться на те, щоби використовувати щойно запроєктовані пом'якшення системи, увійшовши в нові імперські структури, той рух втрачає свій революційний авторитет. Революція залежить від діаметральної протиставленості не лише двох суперечних собі систем, але й від тотальної протилежності двох центрів влади, які стоять за тими системами, себто по одній стороні влада імперії, а по другій стороні законна революційна влада поневоленого народу. Це мусить бути чітко й ясно представлене перед народом, бо ж інакше нарід буде збаламучений, піде по лінії реформи системи, що ніколи не доведе до національної державності. Власне сучасні запроєктовані реформи вождя Горбачова є конкретним доказом, що позиція ОУН ще за часів Бандери була цілком правильною, а саме, що лише зі здійсненням суверенної національної держави можуть бути впроваджені в життя тієї ж держави людські права та вольності. Людина не може мати волі, політичної, суспільної, культурної, релігійної чи соціальної,

коли вона знаходиться в колоніальних умовах.

На кінець, останнє, ~~за~~ що ми ~~повинні~~ бути з глибинним почуттям вдячні перед пістетом світлої пам'яті Провідника ОУН Степана Бандери, це за те, що він нам вказав шлях до вищого, до Вічного, до божественного. Цей шлях наскрізь героїчний. Він був уособленням клича: "за героїку життя!" Шляхом героїв ми промощуємо прогалину між реальним а бажаним, прірву між буденним а вічним. Кажете: як маю я жити по-героїчному? Чи це вимагає мого само-заперечення? Ні! Але жити по-героїчному означає віддати все своє життя тій ідеї, яку прийнято як найвищий етап в житті людини, тяготіння всього людства до Вищого, до абсолютної справедливості, до абсолютного ідеалу волі, до Правди. Чому якраз героїзм мав би бути само-запереченням чи само-спаленням? Коли взяти під увагу, що жити по героїчному означає ушляхетнити найбожественніші елементи людської духовості, то героїка життя хіба тільки може бути тотожна з само-визначенням, само-здійсненням, як людини, створеної на Божу подобу, само-завершенням, героїчним шляхом самого Бога-Чоловіка! Хрест на Голгофті - це найгероїчніший символ, яким ідея Христа затріумфувала на землі, ставши найзенітнішим зображенням найвищих, найшляхетніших людських чеснот і вартостей, заповнюючи прірву між буденним а Вічним.

Кожний скаже, що він чи вона хоче жити. Але не в тому справа. Чи ми насправду живемо, себто тяготіємо до Вищого, до Вічного, до Божественного, йдемо героїчним шляхом самого Ісуса Христа, який загинув за Божу Правду, чи ми тільки доживаємо, кожний у своїй вигоді?!

Ця засада зокрема стосується молоді. Нераз чуємо, щоби не дай Боже говорити молодим про те, що вони повинні бути готові вмерти для України, бо мавляв відстрашимо. Треба мовляв їм говорити, щоби вони були готові хоч би жити для України. Коли підемо по такому вигідницькому, пристосованському шляху, то колись пічнемо говорити молодим, а може ви затанцювали б козачка для України, або з'їли кілька вареників, або випили кілька чарок в ім'я тої України при носталгічному співі якоїсь майже забутої повстанської пісні. А будемо все ж таки називати себе "бандерівцями"! Треба раз на завжди сказати собі, що кожний не годен, як кому вигідно, пришивати собі назву "бандерівця" і носитися з нею на рукаві. Бути "бандерівцем" означає жити за зразком життя Степана Бандери, жити по-героїчному, прийняти життя як етичний закон, прямо спартанський, посвячений боротьбі за справедливість і волю, за Божу Правду, за Українську Державу!

Р.З.

3 думок Степана Бандери:

"Ми стоїмо на становищі, що обов'язком кожного українця є підпорядкувати свої особисті справи і ціле своє життя інтересам і добру нації."

"Вдержання, розбудова організованої революційної сили, поширювання ідеї визвольної революції серед широких мас і народів, активізування їх у протибольшевицькі дії - це основа і запорука визволення."

"Всякі тактичні відступи і уступки більшовизму використовуємо на посилення революційної дії, яка одинока допровадить до визволення."

"Затерти чітку межу поміж самостійницьким, визвольним рухом і російщиною чи комунізмом, засипати провалля поміж ними - це перша мета ворожих намагань по лінії ідейної демобілізації українського самостійництва... Націоналістичний рух мусить виступати цілком чистий і революційно-безкомпромісовий проти всього, що походить від московського більшовизму... ворожа лінія полягає в тому, щоб сучасну визвольну боротьбу звести на шлях тільки протирежимного спротиву - резистансу."

"Збройна боротьба творить суттєву складову частину цілої революції."

СУЧАСНА ФАЗА БОРОТЬБИ ЗА УССД, 1989

І. Аналіза ситуації

1. Під сучасну пору боротьба українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу є у ситуації високої ідеологічно-політичної та пропагандивної напруги. Десятки років боротьба поневолених націй проти російської імперії doprowadила цю імперію над беріг упадку, переживши й перемігши усі заходи російської асиміляційної націовбивчої політики. З приходом до влади в СРСР Михайла Горбачова, російська еліт вирішила, що настав час і визріла потреба впровадити радикальні зміни для рятунку імперії. Свою нову політику Горбачов назвав популярним словом "перестройка". Це політика далекодучих реформ, що охоплюють політично-конституційний лад імперії, економічний лад і зовнішню політику СРСР. Однак при переведенню всіх намічених реформ, повнота влади в тоталітарній імперії незмінно залишається в руках політбюро КПСР, почерез яку сувереном в імперії залишається російська держава.

2. Стверджуємо, що Горбачов дійсно намагається провести намічені зміни, а саме:

а/ В конституційній площині дещо більше наголошується ролю вибраних депутатів, але ціла структура є стисло контрольована політбюром КПСР. Відбулася частинна профілактична "чистка" державного й партійного апарату; еліміновано застарих, малопродуктивних апаратчиків. То тут то та не були вибрані до З'їзду народних депутатів СРСР деякі функціонери, чим режим викликав пропагандивний ефект в СРСР і у світі немов відбувається процес "демократизації". Вибір таких відомих осіб як А. Сахарова і Єльцина знаменито сповнюють з позиції імперської стратегії ролю "демократичного вентиля" і викликають ілюзію більшої свободи, хоч рівночасно ангажують до формування нової "єдинонеділімської" еліти дотеперішних дисидентів та різні крила КПСР на місце їх фізичного ліквідування. Сахаров, Єльцин, Рой Медведев сповнюють переважну функцію у переходовій фазі від лєнінізму до якоїсь модернішої концепції імперії.

б/ У економічній площині горбачовська еліта намагається викликати конструктивну ініціативу для оживлення та розв'язки заіснувавшої стагнації. Підготовка якнаймодерніших технологічних кадрів, модернізація бюрократичної системи та формування нової економічної доктрини для імперії потребує кількарічного часу. В цьому пляні є теж дозвіл на ініціативу творення дрібних підприємств.

в/ У мілітарній площині, імперія гарячково модернізує свої збройні сили а КГБ і війська внутрішньої безпеки зростають в силі новими формаціями спец-відділів для поборювання національно-визвольних рухів.

г/ У зовнішній політиці, Горбачов обмежив мілітрану марнотратну експансію в Афганістані, Африці й середній Америці, як також дещо зменшує маловартісні масові армії в центральній Європі. Головною ціллю є виєднати економічну й технологічну допомогу Вільного світа для відбудови російської імперської ведикодержави. І в цьому питанні Горбачов має деякі успіхи, бо знаходяться все ширші кола готові допомагати Москві більйоновими кредитами, зокрема Західня Німеччина.

3. Дотеперішній період панування Горбачова вважаємо переходовим кризовим періодом російської імперії. Дужаються на зростаючу скалю дві сили з одного боку - визвольні державницькі рухи українського, білоруського литовського, латиського, естонського, грузинського, вірменського, азебайджанського, узбекського, казахського, афганського, туркменського та інших народів, а з другого боку - російські імперіялісти та їхні коляборанти. Отже існують два протилежні полюси, ідейно-політичні й силові

полюс московський діє за принципом, що ССРСР це неподільна держава, а полюс національних рухів стремить до ліквідації ССРСР та встановлення на його місці суверенних держав кожного народу. Обидва полюси - це дві потужні тенденції: одна тенденція російського імперіялізму, расизму й шовінізму, а друга тенденція зорієнтована на добро кожної нації, як самобутньої спільноти, згідно з концепцією: воля народам і людині.

4. Обидва полюси є не статичними орієнтирами, а динамічними осередками. У затяжній боротьбі між ними заіснують перехідні ситуації різних силових відношень і формувань. У менш-більш мало-змінному періоді перед приходом до влади в ССРСР Горбачова, обидва полюси, наприклад, між Росією і Україною визначувалися з одного боку владою ССРСР-УСРСР, а з другого боку революційною ОУН. У періоді Горбачова існують далі ці самі два полюси. Лише між ними є нові перехідні силові формування, які виникають з одного боку внаслідок горбачовської політики реформ, а з другого боку внаслідок використання національними силами кризової ситуації в імперії для відвойовування втраченої державности та національного розвитку. Ми є у заавансованій фазі Національних Революцій поневолених Росією народів.

Перед Горбачовим фронти й ворожі табори були чітко визначені. Сьогодні фронти існують незмінно, але межі між ними є нечіткі з огляду на динамічність і змінність цих взаємин. Визначення хто і що є корисним для визвольної боротьби поневолених народів, а хто і що є ворожим є дуже важливим не лише для того, щоб ствердити наші здобутки, але й щоб знати котрі прояви є в користь українську, а котрі в користь ворога.

5. Російський імперський табір складається сьогодні з трьох головних частин: а/ тих, які впроваджують "перестройку" - реформістське крило в КПСС на чолі з М. Горбачовим і Чеварнадзе, Рижковим, А. Яковлєвим, в. Медведєвим і ін.; б/ тих, яких завданням є тримати імперію з позицій сили, чи т. зв. консервативним крилом, на чолі з Лігачовим, В. Щербицьким, В. Чебриковим, В. Бакатіном, В. Крючковим; в/ тих, які з крайньо ліберальних позицій підсувають альтернативний до горбачовського проєкт імперії, на чолі з А. Сахаровим, Б. Єльциним, Р. Медведєвим.

Отже до ворожого імперського табору включаємо КПСС, З'їзд народних депутатів ССРСР, Верховний Совет, уряд, адміністрацію, КГБ, советські збройні сили, АН ССРСР, СПСС, легальні медії /включно з "Огоньком" редагованим В. Коротичем/, "неформальні" видання кол. російських дисидентів, систему союзно-республіканських установ, включно з консервативним і реформістським крилами КПУ, СПУ, АН УСРСР тощо. З ініціативи та під контролем окупаційних органів постали ново-твори: Народний Рух України за перебудову, тов.Пам'ять, Тов. рідної мови ім. Т. Шевченка. Керівниками "перебудованих" формацій є довірені вислужники окупантів, які перед українським суспільством представляють себе добрими і ширими українцями. Тому що згадані ново-твори дають певне поле до дії в різних ділянках з національним змістом, то до них приєднуються позарежимні кола українців і вони стають полем ідейної боротьби: режимники стараються приєднати якнайбільше українців до підтримки горбачовської політики, а національні активісти намагаються використати ці формації для скріплення нації та приєднання Драчів, Павличків, Братунів до національного руху.

6. Проти імперського табору борються національно-визвольні рухи уярмлених народів. В Україні це є: члени ОУН, Українська Католицька Церква, члени УАПЦ, різні т. зв. неформальні об'єднання, як Українська Гельсінська Спілка, зокрема відколи її очолює Левко Лук'яненко, Український Християнсько-Демократичний Фронт, Українська Національно-Демократична Ліга, культурологічні клуби, товариство "Леви", Марійська Дружина та товариства для підтримки УКЦ, неформальні видавництва тощо.

7. Комуно-російський табір реалізує свої плани рівночасно трьома головними шляхами: а/ офіційними державно-режимними установами /"консервативними"/, б/ ново-творами в проєкції "перестройки" і "гласності" і

в/ супер-радикальними і супер-ліберальними кличами Єльцина, колишніх дисидентів А. Сахарова, Роя Медведєва і т.п.

8. Національно-визвольні рухи закорінені в вічно-живучій волі кожної нації до власного державного й самобутнього життя. Пригадаємо необхідні постійно-актуальні складники боротьби за відзискання УССД: а/ переможні національно-державні ідеї, за які нарід піде до боротьби, б/ революційно-державницько-думаюча еліта, в/ всенародна організація, яка унапрямує визвольну боротьбу, г/ відповідні матеріяльні засоби, знання та методи, ґ/ збройна сила, д/ правильна стратегія і тактика. Всі ці ділянки є розроблені в творах Степана Бандери, Ярослава Стецька, Петра Полтави й у Постановах Великих Зборів ОУН.

Великим само-обманом є думання реалітетників і пацифістів, що відзискання УССД можливе без будь-котрого із вичислених вгорі чинників. Питання може стояти: на якому етапі ми сьогодні знаходимося і які є наші чергові завдання?

9. Сучасна фаза боротьби між національно-визвольними рухами та імперським російським табором знаменна заплутаною, скомплікованою, нечіткою лінією фронтів зогляду на взаємне ідейно-політичне проникання проти лежних сил. Горбачовська "перестройка" і "гласність" дозволяють на визначений і обмежений форум для певних виявів нової політики. Національні рухи сприймають цю політику як відступ імперії, хоч і в Україні й в діаспорі знаходяться такі, які даються обдурити й стають на реалітетний шлях. Проте в загальному більшість чільних діячів національних рухів стараються використати в національному інтересі імперський "крок узад".

Пригадуємо: метою горбачовської політики є обдурити поневолені народ під час фази реформ мінімальними несуттєвими поступками чи дозволяючи на критику й публічні виступи, чи дещо більше плекання національних мов і малі підприємства. Тими приманами Москва хоче ідейно-морально роззброїти революційно-націоналістичні організації, зокрема ОУН, як теж Вільний Світ, щоб висднати від нього кредити, економічну й технологічну допомогу. Визвольні рухи частинно включилися на допущені форуми, з яких одні голосять національно-державницькі ідеї, хоч дехто задоволений дани полегшами й думає серйозно здобути конкретні успіхи, як на приклад, леглізацію Церкви чи деяких людських прав. Але в цьому другому випадку починає мати наслідки вплив обманливої горбачовської пропаганди. Треба признати, що досі найбільше форуми балтийці, вірмени й грузини. В деяких українських національних колах імперська агентура пустила диверсійні ідеї федерації, конфедерації та доцільности виходу на яв тих, які досі діяли підпільно, бо мовляв підпільна дія більше не доцільна. Якщо б націоналістичне й церковне підпілля всеціло пішло на цю спонуку, то це був би осяг імперського режиму.

10. Стверджуємо поширення національно-визвольних рухів і розголосу про них у світі. Замовкають ті голоси, які порівнювали СРСР з Росією. Масові безперервні акції, визвольна публіцистика та відповідна організаційна праця втягає до активної боротьби все більше тисяч патріотів. Все відважніше й все частіше маніфестується державницькі стремління синьо-жовтими прапорами, виставлюванням тризубів, відзначуванням історичних державницьких подій. Явні неформальні товариства включають у свої програми осягнення української державности. Важливими проявами національно-всенародного ставання є заходи відновити УАПЦ і часті зустрічі з представниками інших національно-визвольних рухів.

11. З імперського російського боку йде потужна рафінована кампанія /тобто трьома названими паралельними шляхами/ розкласти, послабити, звести на "єдінонеделімські" рейки український націоналістичний рух, вилімінувати ОУН, заступивши її явно-діючими неформальними об'єднаннями.

включити національно-патріотичний актив до горбачовських "перебудованих" новотворів. Основні засоби й методи окупанта слідуючі: а/ переконати кожен українську групу погодитися на визнання системи ССРСР-УСРСР та просити уряд на легальне визнання своєї групи, чим послаблюється фронт боротьби за УССД; б/ включатися в горбачовські новотвори, що нібито є більше демократичними, "перебудованими" згідно з національними вимогами /Товариство української мови ім. Т. Шевченка, Народний Рух України за Перебудову, Товариство Меморіал/, через які режим може унапрямувати і контролювати народну діяльність та примирювати народні рухи з горбачовською лінією імперської політики; в/ рафіновані терористично-психологічні нові методи, що їх застосовують державні органи насилля.

12. Постає ситуація применшує вороже наставлення національного активу до зрадників, московських запродавців і ренегатів-коляборантів із окупантом спричини нечіткості фронтів, хоч і національний рух, будучи в експансії може прихилити на свій бік декого з опортуністів і запродавців режимові. Заплутаність фронтів має небезпеку втрати національним рухом конфронтаційної, революційної постави до російських імперіялістів. Визвольна наснага може розгубитися в морю фразеології та роздрібнення без реальних суттєвих здобутків і може притупити своє протиімперське вістря, от як на приклад у зв'язку з виборами "народних депутатів ССРСР знаслідок ширеної пропаганди більшої свободи, демократизації.

13. Горбачовська конституція ССРСР є суто імперською, "єдино-неділімською". З'їзд народних депутатів ССРСР разом із підготовчою фазою вийшов, генерально беручи, на користь збереження імперії. Всі вибрані від УСРСР депутати визнають інтегральність ССРСР, хоч хтось із них може часом висловитися про потребу суверенності для України /напр. Р. Братунь/. Ніякого практичного значення такі вислови не матимуть. Вибір від балтійських країн більшості депутатів, які заявляють себе "державниками", має символічне й пропагандивне значення у міжнародних відносинах на користь боротьби литовців, латишів і естонців за свої держави, але знов же практичного значення не має, бо ці депутати апріорно включилися в імперську систему, в якій беззастережно домінують російські імперські інтереси.

14. Всі виступи за "плюралізм" у межах ССРСР вважаємо безкорисними для боротьби за УССД, бо така пропаганда є на користь збереження імперії та втягає активістів такого "плюралістичного" устрою в тенети російської колоніальної великодержави. Справжні демократичні плюралістичні системи можливі єдино в межах суверенних національних держав.

II. Основні пропагандивні й політичні напрями

1. ОУН незмінно протиставиться і поборює речників, висланників і представників ССРСР-УСРСР, включно з членами "консервативного" й "перебудованого" крил КПУ, КГБ, АН УСРСР, тов. Україна, СПУ, комсомолу, офіційних культ-обмінних делегацій ССРСР-УСРСР та окремих пропагандистів покращання життя народів за горбачовської "перебудови". Заходи деяких університетських і професійних працівників запрошувати на українські імпрези різних коляборантів-вислужників Москви типу Толочка, Жулинського, але теж Івана Дзюби, вважаємо шкідливими для зусиль відновлення УССД.

2. Розкриваємо нові формації, творені прямо або дискретно за плянами горбачовської політики, як диверсійні формації, яких головною метою є послаблення націоналістичних рухів та скріплення російської імперії. До цієї категорії враховуємо Народний Рух України за Перебудову, Товариство української мови ім. Т. Шевченка, товариство "Меморіал". В той час, коли в першій групі режимових формацій майже немає справжніх українських пат-

ріотів, хоч деякі емігрантські націонал-комуністи добачують в цих формаціях кадри для національно-визвольного руху, але деякі одиниці в цих окупантських установах пропагують свою фальшиву "українськість", як це завжди було від початків большевицького руху для дурення малоросів. До цієї групи зараховуємо таких людей, як О. Гончар, Б. Олійник, П. Толочак, М. Жулинський, Р. Братунь і т.п./ Друга група установ, так звана перебудована, теж очолена довіреними людьми окупаційного режиму, але включає певну групу наївних і добродушних хоч справжніх українських патріотів, які в новотворах горбачовської доби добачують певні користі для національного будівництва, як плекання української мови, виєднування деяких правно-політичних концесій, розголошування і прославляння загиблих і потерпілих політв'язнів. Помимо деяких користей, мусимо наголошувати і відмежовувати ці інспіровані окупантом новотвори від справжніх національно-здорових і державницько-спрямованих формацій. Такі люди як І. Драч, І. Павличко, І. Дзюба промощують шлях для закріплення нео-імперіалізму горбачовського покрою.

3. Пригадуємо, що і структури "консервативних" формацій, яких видимим керівником в Україні є В. Щербицький, і структури, формовані за проєктами "перестройки" мають одну і ту саму ціль: збереження, закріплення і оновлення російської імперської держави! Подекуди новотвори є грізнішою небезпекою, бо своєю пропагандою обманюють поневолені народи і частину патріотичного активу, в той час коли щербаківсько-кравчуківська пропаганда нікого не обдурить вже більш, а за нею стоїть лише гола брутальна сила КГБ і російських шовіністів. Тому помилкою є атакуючи апаратчиків Щербицького протиставити їм формації "перестройки", іншими словами – протиставити старому zdeгенерованому імперському естєблішменту новий динамічний імперський естєблішмент.

4. Опрокидаємо і засуджуємо горбачовську конституцію СРСР і її виборчу систему, як імперські органи поневолення, як ще один обман неначебто нова система більше демократична від старої. Самі останні вибори "народних депутатів" СРСР посвідчили імперську суть горбачовської політики, яка сповнила свою ціль – дурити "демократизацією" західний світ.

5. Розкриваємо й осуджуємо "гласність", як ідеологічний засіб горбачовського режиму для ідейно-морального відновлення імперії. Її мотивація: викликати ініціативність у застійному суспільстві та створити ілюзію демократизації, більшої свободи. Помимо поширення меж дозволеної критики й вислову різних ідей, ніяких національних анти-імперських проєктів не то, що не береться під вигляд, але поборюється режимом. Також завданням "гласності" є спровокувати підпільні визвольні рухи вийти на яв, бо тоді легше їх елімінувати. Нашим націоналістичним завданням є використовувати дозволені "гласністю" форуми деякими жертвенними людьми, але рівночасно діяти так якби цієї "гласності" не було, поширюючи державницько-визвольні сили. Основне: загострювати всіми каналами фронт проти російського імперіалізму, за повалення СРСР. В Прибалтиці, на Кавказі й центральній Азії визвольна боротьба поневолених народів останнім часом набрала більше революційно-конфронтаційних розмірів ніж в Україні. Тож необхідно загострити українські визвольні fronti! "Гласність" доцільно використовувати як засіб поборювання російського імперіалізму на засаді бити ворога його власною зброєю! Але ніколи не сміємо задовольнятися тим, що "гласність" і "перестройка" доведуть до УССД!

6. Незмінно опрокидаємо й осуджуємо всякі наміри "легалізації" українських національних установ в СРСР, в злочинній, расистській, колоніальній державі з атеїстичною владою. Але ми є за розбудову незалежних, суверенних українських національних формацій, включно з церковними. Справжню легалізацію зможуть українським установам гарантувати лише

органи Української Суверенної Держави! Церква, як і кожна інша українська формація, мають боротися за свою самобутність, незалежність від окупаційного режиму в Україні. Легальною в ССРСР є Російська Православна Церква, що є на услугах імперської шовіністичної політики. Тож закликаємо діячів на різних відтинках національного життя трактувати справу "легалізації" в ССРСР щонайбільше як тактичний пропагандивний засіб, а не як ціль, бо кожна легальна установа в ССРСР мусить піддатися тискові цієї держави, мусить визнавати її. А тоді приходить відхід від служби своєму поневоленому народові. Ніколи ніяка колоніальна імперія, зокрема російська, не гарантувала поневоленням народам нічого! І так є сьогодні.

7. Сприяємо різним тим угрупованням в Україні, які діють в користь національних інтересів і відмежовуються від советської колоніальної системи та є в боротьбі проти неї. Це т. зв. неформальні організації, яких советський режим частинно толерує в плянах своєї реформістської політики. До цієї категорії включаємо Українську Гельсінкську Спілку, Український Християнсько-Демократичний Фронт, Українську Народну-Демократичну Лігу, Комітет Захисту УКУ, українські культурологічні клуби, товариство "Лези" і різні місцеві товариства для плекання української культури, мови, віри, традицій, історичних пам'яток тощо. Їх існування є ефемерне, але в даний історичний момент вони сповнюють корисні специфічні функції для дальшого життя нації. Чим такі угруповання займатимуть гострішу конфронтаційну поставу до імперського окупаційного режиму, тим кориснішу роль вони відіграватимуть у боротьбі за Українську Державу. Неформальні формації не лише виставлені на легке знищення панівним режимом, але й поскільки вони не є революційними організаціями в практиці, хоч висувають революційну концепцію УССД, то ворогові тим легше їх пенетрувати ідеологічно, чого найкращим прикладом було пропхання в програму УГС концепції конфедерації чи федерації України з Росією, що було одначе виліміновано. Чим більша ідейно-моральна комбативність цих неформальних організацій, тим більша їх користь для національно-визвольних змагань.

8. У постійно актуальному питанні т. зв. культ-обміну уточнюємо такі відношення:

а/ Коли приїжджають люди з ССРСР, то найперше треба ствердити, чи вони приїжджають в ролях імперських висланців, і якщо так то ставитись до них як до речників проти-національного ворожого режиму. Приклади: В. Коротич, М. Жулинський, І. Дзюба, П. Толочко, Д. Павличко. До всіх таких висланників ставитися негативно, розкривати їх коляборацію з окупаційним режимом, не хвалити, а ганити, засуджувати за коляборацію з ворогом.

б/ Тих, які приїжджають від національних, неформальних, явних угруповань приймати прихильно, ввічливо, широко, давати їм змогу до виступів, але якщо вони повертаються назад до УССР, то поступати так, щоб ворогові не давати готових аргументів проти тих людей, що вони пов'язані з ОУН. Не робити з тими людьми публічних інтерв'ю в пресі ОУВБ, а тим більше в пресі ОУН, не фотографувати їх з відомими націоналістами чи хоч би при емблемі ОУН, не вихваляти їх як націоналістів. Зроблено багато помилок, що дуже виставляють таких тамтешніх явних активістів на небезпеку кожного знищення, шантажу чи вимушеної співпраці з окупантом. Якщо ці люди пропагують "гласність" і "перестройку" в добрій вірі, то їм треба доказувати, що це ілюзійний, обманливий, наївний підхід. У великій розгрі між імперською державою а національно-визвольними рухами кінець-кінців рішатиме сила, мілітарна, масова, організаційна, моральна. Але схвалювати використання кризової ситуації в ССРСР для викликання остаточної, рішальної кризи, безлічі внутрішніх конфліктів, з яких імперія не зможе вийти, й в великих кровавих конвульсіях буде розвалена. Пригадувати, що ніколи мирними, еволюційними шляхами ніяка нація не визволилася, зокрема українська: ні від поляків /в 20-30-их рр./, ні від німців /в 40-их рр./, ні від росіян /в 1920-их рр./. Тому основною силою яку треба розбудовувати, є революційно-націоналістична підпільна органі-

зація - ОУН.

в/ Активістів національного руху в Україні, які приїжджають на довший чи постійний побут на Заході приймати із великим виrozumінням, бо вони приходять із зовсім іншої дійсності, ментальності, оточення, "в інший світ". Не можна від них вимагати за багато, ні не ставитись до них "згори", але шанувати їхні переживання в неволі та поступово включати їх в націоналістичний табір, якщо вони не є під впливом несумісних з націоналістичним підходом ідей.

9. В ділянці інформації і пропаганди, звертаємо увагу на вимогу чіткого розрізнення матеріалів ОУН і ОУВФ від матеріалів неформальних національних угруповань в Україні й від матеріалів новостворених імперських установ. Подекуди видається, що редактори забувають про розрізнення цих трьох поділів. Щобільше, частіше преса ОУВФ передруковує статті з окупантської преси без жодних коментарів, неначе вони цілком добрі. Брак цієї диференціації затирає ідейно-політичні й моральні фронти, чим підсилюється реалітетний, прагматичний підхід до справ, тобто підхід ненаціоналістичний, недержавницький. Тому в залученні до цих напрямних додаємо список матеріалів з України з років 1988-89, які поручаємо до вивчення, засвоєння і використання в публіцистиці, у вишкільній праці, у доповідях тощо.

10. Закликаємо все членство Організації, а через нього теж ОУВФ посилити на різних виступах, у публіцистиці, у виховній праці пріоріте боротьби за українську державу, без якої не зміниться суттєво стан десятків мільйонів поневолених українців чи вони будуть хвалити Горбачова в російській чи в українській мові. Без української держави, Українські Церкви ніколи не матимуть гарантії бути українськими від російської окупаційної влади. Ніякі хвиливі економічні можливості не принесуть народові справжнього економічного добробуту й поступу без власної держави. Також українська культура залишатиметься на рівні провінційному чи відсталому, доки Україна не буде державною. Тож всі сили на боротьбу за УССД!

11. Під пріорітетом боротьби за українську державу розуміємо посилення підготовки державницької еліти, для чого служать добре твори Дмитра Донцова, Степана Бандери, Ярослава Стецька, вивчення державницької історії України княжої епохи, козацької, 1918-20-их років, Карпатської України і Української Держави відновленої Актом 30 червня 1941 року, включно з державницькими проявами УГВР. Треба посилити вивчення дипломатії, міжнародної політики, інших державницьких ділянок як гео-політика, ролі збройних сил в державному будівництві, проблеми державної адміністрації, питання державницької розвідки. Потрібні стократно численніші кадри державницької еліти, ніж їх маємо!

12. Актуальні кличі визвольної боротьби в різних царинах життя:

- а/ Боротьба за приватну власність!
- б/ За соціальне забезпечення для всіх кол. політв'язнів, родин знищених політв'язнів, інвалідів української визвольної боротьби!
- в/ За творення товариств і клубів плекання українських військових традицій!
- г/ За сипання символічних могил і ставлення пам'ятників на місці загибелі ген. Романа Шухевича-Чупринки, Миколи Міхновського, героїв з-під Крут, на місці битви під Конотопом, для героїв Базару, для героїв на Мазівецькій й Лисоні, на місцях загибелі на полі бою славних командирів УПА, провідників ОУН і УГВР!
- г/ За творення українських національних шкіл, незалежних від совєтських!
- г/ За творення українських спортивних, стрілецьких, ловецьких клубів!
- д/ За остаточну реалізацію Патріархату Української Церкви!

/К.Подільський/

Список

статтей і документів із України, перша половина 1989 р., що їх поручаємо до вивчення, засвоєння і використовування в публіцистиці, вишкільних заняттях, доповідях тощо.

/УВАГА: при використуванні цих матеріалів уникати публічного називання авторів, а цитувати ідеї, твердження, висновки, тези/

- 1/ Васадар Іван, "Розстріляне відродження"/УЦІС, 7.II.89/: Ленін - відновитель російської імперії, українські комуністи - коляборанти російської імперії, більшовизм - це російський імперіалізм, за український визвольний націоналізм;
- 2/ Лук'яненко Левко, "Що далі?" січень 89: за власнопідметну боротьбу народу за УССД, ворог-поневолювач України - Росія, здобуття власної держави - найважливіша ціль для українського народу, в протилежному випадку - смерть нації /без здобуття собі державності/, волюнтаристично-ідеалістичне світосприймання, деспотизм не в сталінізмі, а в ленінізмі, в мільйонах росіян-шовіністів;
- 3/ Виконавчий Комітет УГС, "Історичний акт возз'єднання"/УЦІС, 22.I.89/: єдино-правний акт соборності Української Держави - 22 січня 1919;
- 4/ Нарада представників Національно-демократичних рухів поневолених в СРСР народів, "Заклик до російської інтелігенції"/УЦІС, 2.II.89/: СРСР - російська колоніальна імперія, Москва реалізує расистську політику, заклик до росіян завалити імперію, віддати зрабовані в народів держави;
- 5/ Нарада представників Національно-демократичних рухів поневолених в СРСР народів, "Урядам і народам світу - Хартія свободи поневолених народів СРСР"/УЦІС, 8.II.89/: виложена концепція АБН;
- 6/ Ініціативний комітет відновлення УНШ в Україні, "Звернення" /УЦІС, 20.II.89/: аргументація необхідності відновлення УАЩ;
- 7/ Сверстюк Євген, "Невиголошене Слово на установчій конференції тов. української мови"/УЦІС, 20.III.89/: відрубність української нації і мови від російської, проти атеїзму;
- 8/ Хмара Степан, "Чого приїхав на Україну високий гість?"/УЦІС, 5.IV.89/: Горбачов - реалізатор російської імперської політики в Україні;
- 9/ Бадзьо Юрій, "Партійна диктатура і російський шовінізм готуються перейти в наступ" /УЦІС, 28.IV.89/:
про указ щодо внесення змін і доповнень до Закону СРСР про кримінальну відповідальність за державні злочини; добра критика рішення які методи вживати для ліквідації національно-визвольних рухів;
- 10/ митр. Стернюк Володимир, "Пастирське послання"/Шлях Перемоги", 25.VI.89/: наголошує необхідності встановлення патріархату УПЦ;
- 11/ Бадзьо Юрій, "У центрі Європи - Чорнобиль!"/УЦІС, 26.V.89/:
Чорнобиль - свідомий злочин народобивчої політики російських імперіалістів проти української і білоруської націй, за чорнобильський злочин винна Росія;
- 12/ Таллінська нарада, "Звернення до глав країн-учасниць Гельсінської Наради" /УЦІС, 9.V.89/:
злочини горбачовської Росії поставити на Міжнародному суді в Гаазі;
- 13/ Барладяну Василь, "Невільники на сцені кремлівського театру"/УЦІС, 9.VI.89/: вибори до З'їзду народних депутатів СРСР - обман російськими імперіалістами поневолених народів і світа, внутрішня політика Горбачова в СРСР: панування росіян над іншими народами.

Організаційно-кадровий сектор

Організація Українських Націоналістів поставила собі за ціль боротися за здобуття Української Держави. Тому члени ОУН відкривають свої ділові наради чи сходи завжди точкою з Декалогу ОУН, а найчастіше - першою: "Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за неї."

Сьогодні ОУН стоїть перед свіжими завданнями: розкривати злочинну й обманливу політику московських імперіялістів, поширювати визвольні сили в масі народу, розбудовувати наші засоби. Дії ОУН мають давати поштовх до праці ширшим колам патріотів в Україні й в діаспорі. ОУН також є мобілізуючим чинником усіх поневолених народів ще від 1943 р. організуючи Анти-Большевицький Блок Народів. У Вільному світі ведемо різноманітну діяльність: інформуємо про злочинну політику Москви, поширюємо правду про Україну, паралізуємо московську дезінформацію. Якщо б не наша діяльність, то світ довідувався б про Україну лише з про пагандивних інформацій советських посольств і говорив би про уявний "советський народ" в Україні, а саму Україну уявляв би собі як суто географічне поняття.

Наша праця необхідна для нашого народу. Але не всі українці це розуміють. І нашим завданням є постійно вказувати на нашу роль і змагат до того, щоб кожний українець і кожна українка почувалися приналежним до боротьби за УССД і проти московських окупантів та приходили нам з моральною і матеріальною допомогою.

У проводах нашої Організації згори до низу повинна бути активною кожна наша референтура, яка є складовою частиною великої цілості. Кожна референтура потрібна й важлива. Але Організаційно-кадрова референтура повинна бути промотором організаційного організму. Головне завдання Орг-кадрової референтури є підбір і підготовка організаційних кадрів. Не буде підготовлених кадрів та включення їх у наші ряди, не буде Організації. Якщо ми не приєднуватимемо постійно свіжих кадрів, то доведемо Організацію до занепаду.

Організаційно-кадрові референти мають вносити творчий і гармонійний дух у середовище членів ОУН та членів ОУВФ. Сьогодні Організація потребує молодих, добре вишколених людей, нових метод і засобів, працівників ідеологічно-політичної ділянки. Постійно треба мати на увазі потребу праці над поглибленням свого знання, збагачення і поширення політичної думки. Член ОУН має постійно себе удосконалювати, ставити добро Організації на перший плян, дбати про авторитет ОУН, дбати про авторитет провідних членів.

Організація мусить бути внутрішньо здоровою, творити одну велику родину, свідому своїх обов'язків та завдань. Члени Організації повинні своїм ідейним змістом, політичним досвідом, виробленістю та своєю поведінкою впливати на українську спільноту в напрямі все більшої мобілізації її до боротьби за УССД.

Якщо ми всього вище поданого не допильнуємо і не скріплюватимемо нашої діяльності, ми не встоїмо перед ворожим наступом. Не зважаючи на всі труднощі в московській імперії, ми бачимо як московський штаб послідовно поширює фронт ідеологічної боротьби, баламутить ряд еміграційних діячів.

Кожний організаційно-кадровий референт мусить мати ці справи на увазі, знати про недотягнення на своєму терені й їх виправляти. Зокрема процеси асиміляції чужими середовищами охоплюють усе життя українців на чужині в галузях філософії, ідеології, політики, суспільного побуту, включно до мови, подружного життя та звичаїв. Цьому явищу можна дещо протиставитися силою впливу національно-ідеологічної організації - ОУН та постійною мобілізацією всього українства на боротьбу за УССД.

Коли говорю про ці справи, то маю зокрема на увазі Південну Америку де є понад 550 000 українців, які в більшості мало-свідомі, без національної душі. Не було там багато національно-вироблених діячів, не було добрих вчителів та шкіл. Досить добру працю вкорінювання української

свідомости провадить там Українська Католицька Церква, а точніше - отці Василяни старшого покоління.

На трьох великих і кількох менших Теренах успішно діє наша Організація. Візьмімо Велику Британію. Припускаю, що на цьому Терені народилося не менше 12 000 українських дітей, які стали дорослими і мають уже своїх дітей. На Теренах ЗСА і Канади - в десятеро більше. Тепер запитаймо себе: скільки з них охоплено українським організованим життям? Скільки їх є в ОУВФ, а скільки в ОУН?

Наша Організація вложила багато труду і ресурсів у працю з молоддю, а зокрема в СУМ та Юнацтво. Чи висліди тієї праці є такими, якими ми їх собі бажали? Чи висліди тієї праці такі, які потрібні нашій Організації? Над цим питанням треба зупинитися на кожному Терені й вияснити чи вийшло так як нам потрібно?

У реєстрах СУМівських Осередків і Крайових Управ було записано багато членів. Організаційно-кадрові референти повинні разом із референтами молоді перевірити ці списки і розвідати де знаходяться колишні сумівці, які тепер неактивні. Скільки з них включилося в українське організоване життя? Усіх "розгублених" треба розшукати і провести з ними розмови, щоб переконати про доцільність їхньої реактивізації. При вмілому представленні розгортання сьогодинського визвольного руху, напевно багато з неактивних включаться в організоване життя: внутрішнє або на зовнішньому відтинку.

Окрему увагу звертаймо на молодих людей, які мають здібності до керівної праці. Їх треба підготовляти на провідні пости. Кожне покоління видає здібних людей з провідницькими прикметами. Але їх чомусь не вміємо приєднати до ОУН. Чи ми їх не помітили? З другого боку, треба згадати, що деякі молоді члени через кілька років в ОУН виявляються невідповідними бути членами Організації. Постає питання: що тепер з такими мало-вартісними членами робити? Мусимо визнати, що деколи ми поспішилися з їхнім оформленням. Але буває і так, що декого тримається за довго в Юнацтві чи в категорії кандидатів, а вони давно вже повинні бути заавансованими членами. Тож пригадуємо стару випробовану засаду: не кількість, а якість! За мало звертаємо уваги на виховання характеру доброго націоналіста. Лише у випадках підготовки членів до спеціальних завдань зверталось окрему увагу на характер, заправу, випробування.

Члени ОУН завжди плекають в народі велику віру в Українську Правду, що здійсниться в відвойованій Українській Державі. З цією вірою жили сотні тисяч наших попередників продовж шестидесятирічного змагання ОУН за українську державу. Це мусять мати на думці молодші подружки й друзі, на яких плечі може й не помітно лягає тягар дальшої боротьби. Помимо появи нових методів і засобів визвольної боротьби, не забуваймо, що дуже цінним є досвід, придбаний старшим поколінням членів, що його повинно вивчати молодше покоління та ним користуватися, щоб не починати все наново.

Кожний член зобов'язаний причинятися до творення здорової, творчої і гармонійної атмосфери в наших рядах. Коли в суспільстві занепадають моральні основи, верх беруть нещирість, хитрування, амбіціонерство. Тоді наростає інтриганство і занепад динаміки. З такого стану користує лише наш ворог, який змагає зробити нас нездібними до творчої праці.

Одним з головних рушіїв московського імперіялізму є КГБ з його дисверсіями, дезінформацією. Для боротьби з КГБ мусимо вишколювати спеціалістів, здібних і готових перевищувати ворога.

У кожній країні зустрічаємо сили, які розуміють московські експансіоністичні пляни і поборюють московські впливи. Така світоглядова боротьба поширена в цілому світі. Але під московські дезінформаційні впливи попали певні ліберальні кола та пацифістичні. На цьому відтинку йде бій за молоде покоління, не лише внутрі суспільства, але й на широкому міжнародному полі, де потрібна дія наших молодих кадрів. Треба висувати кличі: "Лицем до України!", "До Батьківщини наших батьків!" і т.п. Творити добре підготовані групи для поїздок налагоджування зв'я-

зків, теж писемних з молодими людьми в Україні, Польщі, Чехо-Словаччині, Югославії, Румунії. Але не забуваймо й про молодь в Південній Америці. Треба організувати групи під кличем: "Слідами українських поселень в Аргентині й Бразилії!"

Дуже важливим є творення гармонійної співпраці між старшими та молодшими. Непорозуміння, які час від часу виринають, не є ідеологічного чи політичного характеру, а часто матеріального, особистого, необдуманого потягнення.

Організаційно-кадрові референти повинні знати членів своєї клітини хто до якої праці надається, який посідає характер тощо. Призначення на відповідні пости або зміни пропонує організаційно-кадровий референт-провідникові. Дуже важливим є підбір членів на керівні пости.

На VII-му Великому Зборі Організація схвалила ряд добрих постанов. Всі ці постанови повинні бути в руках керівних членів, які зобов'язані переводити в життя ці постанови. Наполеон казав: "Битву виграє той, хто опрацював пляни, взяв на себе відповідальність за виконання тих плянів і довів їх до кінця." Часто видаємо добрі інструкції, але якщо вони не знаходять добрих виконавців, то лежать в архівах, і успіхів з тих інструкцій Організація не буде мати.

У праці треба бути справедливим. Справи ставити чесно й ясно, без особливих комбінацій. Коли виринають неприємні справи, напруження, непорозуміння, — не допускайте до їх завогнювання. Тих, які мають нахили до конфліктів, ставмо у таке положення, щоб вони не шкодили. Непорозумінь не задавнюймо; хворобу треба лікувати завчасу!

Організаційно-кадрові референти відповідальні за внутрішньо-організаційне життя, за виховання та вироблення членства. В основу виховання вкладаймо всебічність, шляхетність і гармонійність їхніх вартостей. Велике значення має вплив зверхника: в особистих зв'язках, розмовах, дружніх гутірках, у звертанні уваги на позитивні сторінки члена. Зверхник виховує члена своїм власним добрим прикладом. У кожного члена зверхники мають збуджувати стремління до безпереривного росту. Кожний член повинен мати бажання якнайбільше знати світ і життя. Члени повинні читати організаційну літературу, наші видання, і на тих виданнях виховуватися та поглиблювати своє знання.

Безпосереднім засобом виховання членства є організаційні сходини. На порядку сходин мусить завжди домінувати якась конкретна акція.

В Організації мусить зберігатися організаційний порядок, основою якого є виконання доручень Проводу. Завданням зверхніх чинників є перевірка виконання заряджень і коли є невиконання то змістя мусить бути вияснення: чому дане доручення не виконане? Така перевірка збуджує у членів почуття, що доручення не є порожнім звуком, їх не можна легко важити. Коли є перевірка доручень, тоді виникає почуття відповідальності й обов'язку. Наше членство є високого морального рівня з почуттям обов'язку й з амбіцією. Тому вже усне упізнання багато значить.

Важливою ділянкою є вишкіл. Добре підготовлені члени є запорукою успіху в боротьбі з ворогом. Тільки добре вишколені можуть ставити себе у противагу ворогові.

Добрий член це чинний член. Пасивності не можна приховати від других членів, ні перед громадянством. Зокрема провідний член не не сміє згубити довір'я в інших членів і в довір'я. Втрачене довір'я тяжко відзискати. Але з другого боку жодний член не може надуживати своїм авторитетом, не робити зі своєї позиції критерій слухності.

Не поспішайте виголошувати осуду на своїх друзів і подруг у випадку невдалого виконання обов'язку. Найбільше вимагайте самі від себе. Перебрюйте свої негативні сторони. Хто не може перебороти своїх негативів, той ніколи не переборє тих перешкод, що постануть перед ним. Не піддавайтеся в найтяжчі хвилини, а вірте, що наш шлях правильний. Труди беріть розумом, а небезпеку — досвідом. Здобуйте світ світлом і духом — це шлях до перемоги!

М. Степанівський

Сектор Культури

"Культобмін" і наше становище

Переяславська угода з 1654 року стала притокою імперіялістичних зазіхань Москви до України і її поневолення, а рівночасно до боротьби українського народу за своє визволення і відновлення Української Держави. Битва гетьм. І. Виговського під Конотопом, гетьм. І. Мазепи під Полтавою, IV-ий Універсал державної самостійності України в 1918 р. і соборності в 1919 р., а згодом 1941 рік – відновлення державності і десятилітня двофронтна війна ОУН-УПА проти большевицької Москви і гітлерівської Німеччини – це свідчення історичної перспективи боротьби українського народу за незалежність і державність.

Боротьба безпереривна, хоч форми її міняються. Ця боротьба може лишати свої сліди у формі голодової облоги /1932-33/, у формі колективізації і висилки "куркуля" у Сибір, у формі збірних могил ежовщини /Вінниця, Биковня, 1936-38/, у формі допомоги трудових ресурсів України Казахстанові /переселення на цілиніні землі, 1950 і 1960-ті роки/, у формі розбудови українськими руками залізничної лінії БАМ і нафтової індустрії Тимень у Сибірі /1970-ті роки/ та "допомога" Україні чужинцями в розбудові індустрії /Чорнобиль і т.п. у 1980-их рр./.

Кожночасовий уряд УСССР – це окупаційна влада Москви на території України, ціллю якого експлуатувати українську землю, а український народ поступово виселяти поза межі України чи обмосковлювати мовно та виполювати національно-історичну свідомість. Для цієї мети запряжені всі засоби виховання, освіти, пропаганди та інформації.

Тому дуже важливим відтинком боротьби за духове існування народу і збереження його ідеалів є культура. Культура – це сутність нації і на цьому фронті окупант веде найважливішу боротьбу, кидаючи на той відтинок фронту армії пропагандистів, письменників, мистців і різних діячів марксистської доктрини, завданням яких фальсифікувати історію української нації, справжню суть її культури і проповідувати культ "інтернаціоналізму", що рівняється злиттю націй в один "советський народ", а властиво в одну московську націю.

Саме в цьому місці треба показати роль т. зв. "культобміну", як засобу ролі московської пропаганди поза сферою впливу ССРСР у країнах українських поселень т. зв. діаспори. Роль української діаспори, а зокрема ОУН, є великою небезпекою для Москви на теренах нею окупованої України. Знівелювати роль діаспори і рештки культурної самобутності України на еміграції засобами перешіплення советських зразків інтернаціональної культури стало ціллю московської політики "культобміну", веденої представництвом ССРСР – "Україна". Ця агентурна інституція, кермована КГБ, була ізольована в національному незалежницькому таборі до часу т. зв. горбачовської "перестройки", що є третім недолугим виданням політики НЕП-у Леніна у 1920-их роках, і т. зв. "відлиги" Хрущова в 1950-их і 1960-их рр.

Московська імперія, побудована на монгольських політичних основах тактики, не ризикує двофронтною боротьбою зі своїми ворогами, а що найважливіше, вона вмів чинити в міру потреби, один крок узад, щоб поставити згодом два кроки вперед. Такими кроками взад був ленінський НЕП і хрущовська "відлига", а тепер – горбачовська "перестройка".

Ми знаємо, яку дезорієнтацію вчинила т. зв. "українізація" Скрипника в Україні в часі НЕП-у, а зокрема на Західніх Землях України під польською окупацією і в тодішній діаспорі. Знаємо роль в тодішньому

"культобміні" советського консула Лапчинського і його культобмінних жертв Крушельницького з синами у Львові. Тоді теж була "перебудова" і скінчилася трагічно кагановщиною. Скінчилася, коли перед Москвою відкрилися горизонти зробити два кроки вперед.

Подібно треба було віддиху московській імперії в часі хрущовської "відлиги", яка з одного боку ніби створила клімат появи шестидесятників, але з другого – завела закон вибору батьками мови навчання у школах України, що привело до ліквідації української мови в усіх школах і громадським житті. І після упадку Хрущова прийшла Брежньовщина!

Закономірно й природно, і на це розраховує окупант, що кожна подібна "відлига" чи "перебудова" із властивими для них надіями на зміну, ділить суспільність поневоленого народу на принципіалістів-самостійників та на опортуністів-інтернаціоналістів.

Цей поділ помітно зарисовується як в умовах підсоветської дійсності так теж і в країнах діаспори. Тільки причини поділу в Україні і на еміграції є різні. В Україні мова про демократію не має ніякого примінення до дійсності /терор продовжують стосувати ті ж самі терористи, що й раніше були при владі/, а в країнах діаспори опортуністи приймають "перебудову" серйозно з інших причин: у більшості стають вони жертвою наївності і виховання в умовах демократичних свобод, що кожному пропаганду приймають за дійсність. Ця риса притаманна більшості спільнот країн Заходу, що починає вірити серйозно в демократизацію ССРСР. До цієї групи людей треба зарахувати інтелектуалів та професіоналів, випускників "російської школи" американських університетів рожевого забарвлення /в тому українських інститутів/, що продукують на скору руку товариства для культобміну та різних культобмінних конференцій. Не малу роль в тому беруть колишні комуністи, чи неоконуністи, а навіть Сталіном репресовані хвильовісти /УРДП/. Було б кривдою не згадати прицій нагоді також сентиментально настроєних осіб – патріотів, яких мучить ностальгія – туга за батьківщиною – і вони готові стрічатися, говорити, сповідатися перед будь-ким, щоб з кимось із України. Це почуття, добре відоме вже грекам, подає автор "Одисеї", що розказує про приманливі пісні серен, якими манили до себе героя, щоб завернув із своєї мети та залишився з ними. Казав до щогли прив'язати себе герой Одисей, щоб, у момент переваги почувань над розумом, їм не улягти.

Хто ж ті серени, що приїжджають з України і співають пісню приманливу? Вони співають про "білі плями" в історії України, української нації, співають про поневолене життя Драгоманова, про реабілітацію Грушевського, письменників-комуністів. Але солодкі лише слова їхні. І приманливі вони тільки для мінімалістів та капітулянтів, які своїм капітулянтством і мінімалізмом бодай за ціну української мови, формально "удержавленої" в УССР, готові проміняти державність того Грушевського із 22 січня 1918 року за московську колонію ленінської імперії що продовжує поневолювати й гнобити українську націю руками Щербицьки.

Мінімалісти там і тут тим шкідливі для визвольної боротьби, що вони вмовляють в українську націю, що вона не приготована до самостійности державної, що вона навіть власної мови вже не хоче, така вона змовковшена. Мінімалісти /Іван Дзюба та інші/ кажуть, що український Карабах непотрібний /йому не треба соборности українських земель як вірменам/ бо українці на Слобожанщині і на Кубані обмосковлені. Він, правда, не називає Лук'яненка і самостійників-державників екстремістами і хуліганамі як Щербицький, ані не страшить як Борис Олійник "легіонами неомундуrowаних" /кагебісти в цивільному/, але виразно говорить, що він комуніст-інтернаціоналіст і переконує, що "нам не треба більше терито-

рії, як УССР", а коли інтернаціоналіст, то проти балтицьких самостійників, які вимагають виходу інших національностей з їх територій. Чого вимагає мінімаліст? Він у справах культури пропонує творити українську субкультуру. Що це означає? Не навіть не федерація, ані конфедерація, пропонована Руденком. Це вже не союзна, а просто автономна культура діалектного етносу. Для Віталія Русанівського в дискусії за український правопис буква "г" може залишитись тільки там, де того вимагає мова діалекту. Отже і тут: "не било, нет, і бить не может"! І жодних змін в Україні. Той же Русанівський дає дефініцію нації та її генези і твердить: "...Українці, як і росіяни та білоруси, - прямі нащадки русичів, людей руських, народу руського, тобто східних слов'ян." От як записує білі плями академік - секретар відділення літератури, мови та мистецтвознавства Академії Наук УРСР. Точно і так само, як на Гарвардському українознавстві професори Прицак, Грабовіч, як випускники того ж Гарварду - Субтельний, Магочі та інші, як Кравченко з едмонтонського інституту, що творять мостові причілки культобміну для політичного мінімаліста, советофіла. Реабілітація Грушевського така сама як у Гарварді створена його імені катедра, що заперечує його концепцію історичної української правди. Твори Грушевського /Історія України-Руси/, на границі СРСР конфіскують. Советська преса передруковує нешкідливі їм уривки праць про козащину.

Яка мета культобміну? Культобмін посиленого в часі горбачовської перебудови та голослів'я? На місце збанкрутованого клича "пролетарі всіх країн єднайтеся" можна помітити тенденцію єднання усякого ґатунку легалістів-мінімалістів в усіх країнах світу, що психологічно вкладаються у політичну тактику своїх побратимів на рідних землях. Пристосованці і кар'єристи! Їх роля тим шкідлива і там і тут, що вона йде у розріз із всенародним рухом визволення і самостійності в Україні. Вона шкодить та ослаблює рух відродження, ослаблює тиск, яким у солідарному діянні можна здобути Україні належні їй не лише культурні, соціальні, але й в першу чергу державні права.

Чим більше і частіше ставлені будуть самостійницькі вимоги народу і включатимуть мільйонні маси населення, тим трудніше буде окупантам уважати їх "екстремістами" та "хуліґанами". Мінімалісти цю солідарність народу розбивають та осмілюють владу окупантів розправлятися з організованими силами народу. Державницький визвольний рух стояв би багато сильніше, коли б не було легалістів в ролі Івана Дзюби і йому співчуваючих легалістів-мінімалістів в діаспорі.

Ми є за найтісніший зв'язок з українським народом, а в першу чергу, з борцями за його права, за незалежність державну і культурну самобутність. Ми є за контакти, але не організовані товариством "Україна" та його філіями на еміґрації, що натворилися виключно з ініціативи окупантів. Ми є за контакти з народом, з його найкращими доньками і синами. А наша критика чужих і своїх допомагає роз'яснити фронти.

Ми не будемо організувати імпрези чи піддержувати виступи ансамблів, аранжовані ворогом; це робота мінімалістів. Але ми будемо всюди і повсякчас вести боротьбу за Правду України і ширити ідеали нашої боротьби, скристалізовані в актах самостійності і соборності України, використовуючи кожную нагоду зустрічі з нашими сестами і братами.

Ми продовжуватимемо нашу боротьбу, знаючи, що ворог нічого не дав без примусу і тільки зі своєї ласки, але відступає під тиском сили. Будувати цю силу моральну, ідейну і організовану - це наша мета, а рівночасно поборювати всі явища, що тій меті шкодять. До таких належить теж і культобмін з тими, які з ворогом співдіють, або на його услугах.

Бакун

Сектор Зовнішньої Політики

Вулкан визвольних революцій розвалює російську імперію

У поневолених Росією і комунізмом народах від Балтики до Балканів і кордонів Ірану стверджуємо колосальне розгорнення визвольних сил за минулих кілька років. Є це закономірна тенденція, що має кілька причин а/ Глибоко закорінені націоналістичні рухи, які діють десятками років і які вилонили у кожному народі національних героїв та закріпили визвольні традиції, мають великий досвід боротьби з російськими імперіалістами та відстоюють найцінніші національні цінності; б/ З Вільного світа йдуть постійно могутні волелюбні стимули, пропаганда демократичних ідей, інформації про перевагу демократичних національних режимів над колоніальним тоталітарно-диктаторським режимом, і ці стимули поєднуються з ідеями націоналістичних рухів, їх скріплюють та усучаснюють, чим все різкіше протиставляють їх до збанкрутованого комунізму-ленінізму, підсилюють кризові процеси та розвалюють фундаменти російської шовіністично-расистської еліти. Об мури "залізної заслони" все могутніше вдаряють хвилі ідей сучасного світа, що їх найвлучніше схоплює клич ОУН-УПА-УГВР-АБН, піднятий ще на початку 1940-их років: "Волі народам - воля людині!" У спорохнявілому мурі останньої віджилої імперії вже є глибокі прориви. Вулкан національних революцій ось-ось розвалить цю тюрму народів, бо потенціал їхньої сили потужніший навіть від нуклеарної зброї! в/ До повищих причин прилучується економічно-технологічний чинник, бо колоніальна господарка всі більше відстає, а її терористично-бюрократична еліта переживає стагнацію і відсталість, внаслідок чого імперія слабне теж у господарській та цивілізаційній конкуренції з вільними народами.

Діючи всередині російської імперії націоналізми мають три аспекти: стихійний-ірраціональний, організовано-планований та революційний. Національна стихія помітна в: творенні різних волелюбних національних угруповань, у гоні тих, хто опинився на чужині, контактуватися з рідним народом, у відруховім бажанні плекати традиції, національні цінності. Дух визвольної стихії завважаємо у тисячних масах під час різних демонстрацій, релігійних відправ, маніфестацій, здвигов, у масових співах патріотичних і українських релігійних пісень, у виховуванні національної гордості на національній символіці тощо.

В усіх націях росте національна самобутність: болгари позбуваються турецької меншини, виселяючи турків десятками тисяч до Туреччини, вірмени переселяються з поза-вірменських земель до Вірменії, а азербайджанці переїжджають із різних "республік" до Азербайджану. Німці, які кільканадцять поколінь проживали на теренах російської імперії, домоглися тепер права на виїзд до Німеччини, попри те, що багато з них не знають німецької мови. У жидів є від десятків років гін виїжджати з російської імперії. Між румунами й мадярами загострився конфлікт щодо Трансїстрії, де румуни стараються зрумунізувати мадярську меншину, яка цьому всі гостріше спротивляється. В Югославії могутні національні конфлікти, зокрема на території Кошово пів мільйона альбанців домагаються все більше приєднання до Альбанії. Всі ці рухи є виразно проявами національної стихії. Гін до самостійного національного оформлення є глобальною тенденцією.

Організовано-планований аспект сучасної фази української визвольної боротьби помічаємо в творах чільних діячів, публіцистів, в діях чоловічих активістів національного руху, включно з церковними провідниками, в активності на міжнародному відтинку у співпраці з діячами визвольних рухів інших поневолених націй, як теж приєднування приятелів у світі.

Стихійний і організований прояви визвольної боротьби повинні йти паралельно, при чому актив повинен бути авангардом всієї національної дії. Якщо є позначки переваги стихії, то грозить анархізація, роздрібнення визвольного руху або небезпека зведення його на ворожі манівці. Роздрібнення ворог використовуватиме для ширення інтриг, конфліктів. Брак нових плянових ініціатив може вказувати на стагнацію проводу або раптовий ріст стихійних проявів, і тоді провід діє "пост-фактум" замість бути рушієм, семафором, прапороносцем визвольної боротьби.

Третім складником національно-визвольного руху є його революційність, тобто примат знищення колоніальної держави та висування чіткої альтернативи – побудови української держави та держав усіх поневолених Росією націй. Виявом революційності є негативне, конфронтаційне наставлення до колоніальної системи СРСР-УРСР. Другою прикметою революційності є вживання різних засобів, а не обмежування себе певними одними, наприклад – легалізмом дії. Третьою прикметою є охоплення всіх ділянок життя нації, тобто не лише політичного, чи економічного, чи релігійного, чи соціального, чи культурного, а в спільній все-національній політиці.

Типічною ознакою національних рухів є те, що вони ніколи не вмирають. Дехто помилково приймає національну революцію по догматично-детерміністичному: мовляв, вона розвивається по прямій лінії за одною схемою, етапами, до все вищих шаблів аж до перемоги. Якщо однаке розвиток подій не йде цим шляхом, то люди таких переконань або зневірються або фальшиво перебільшують реальний стан. Насправді, національної революції не можливо всеціло схопити раціональними поняттями. Вона розвивається радше немов на взір морських хвиль: раз підіймаються її хвилі, раз знижуються, раз заливають опонента, раз мають поразки, але ніколи не перериваються зовсім.

Українська Національна Революція, заініційована ще Тарасом Шевченком, якої організовані форми почав надавати Микола Міхновський і Дмитро Донцов, коли вже раз розшалілася під час Першої світової війни, то від тоді ніколи не переривалася попри поразки й відступів. Вогонь визвольних ідей не перестав горіти в Україні ні на мить за минулих 70 років! Подібні процеси відбуваються у Вірменії, Грузії, Азербайджані, Туркестані, Білорусі, а після Другої світової війни – у Литві, Латвії, Естонії, Малярщині, Польщі, Чехії, Словаччині, Румунії, Болгарії, Східній Німеччині, Словінії, Хорватії, Альбанії, Сербії.

Найновіші стихійні національно-визвольні прояви спостерігаємо в масовій втечі східних німців на волю до Західної Німеччини, у періодичних масових спалахах у Польщі, у відруховому єднанні під національними кличами великих мас естонців, латишів, литовців, вірменів, грузинів, молдаван, альбанців, малярів і т.д.

Організованих проявів безліч за минулі місяці: малярі домоглися від свого сателітного режиму вільних виборів на плюралістичній базі, поляки організовано перемогли у виборах комуністичну сателітну партію, балтійці здобувають у своїх т. зв. республіках домінуючі позиції, з яких постійно форсують ідею суверенних держав, вірменські націоналісти змобілізували майже весь народ на базі ідеї соборності за приєднання Нагорно-Карабаху до материка, грузини періодично організують націоналістичні демонстрації для оборони національної Церкви, культурних цінностей, вільного плекання національної культури і відкритого домагання: геть росіяни з Грузії! Останньо дуже посилюється азербайджанський націоналізм, законінений у шіїтській магометанській вірі. Зорганізування нещодавно загального страйку це величезний осяг визвольного руху Азербайджану.

Револьюційність визвольних рухів бачимо в натискові проти московського імперського централізму – політичного, економічного, культурного. Мало-хто говорить між не-росіянами про якийсь "советський народ", і "советський патріотизм". Зате всюди йде натист плекати національний патріотизм – український, вірменський, грузинський, литовський, польський, мадярський і т.д. В Україні патріотизм шириться стихійно та при допомозі організованих груп суспільства. З національним патріотизмом росте національна свідомість окремішності і національна гордість. Всюди є гін до пізнання всього українського – історії, церкви, культури, українських давніх ідей. Програна комуністів у польських виборах це революційне явище, що перекреслює пропаговану месіянстичну роль комуністичних партій. Теж на Мадярщині ідеї плюралістичної демократії перемагають ідею комуністичної диктатури. Навіть така деталь, що у щоденнім вжитку зникають терміни "товариш" і "товаришка", а на їх місце вживаються терміни "пан" і "пані" є в ідейному сенсі революційним явищем. Здобування прав для національного вжитку національних мов поневолених в СРСР мов є ідейним революційним ударом для панівної ролі російської мови. Явне пропагування балтійськими рухами вимоги суверенності для своїх народів та виходу з СРСР є революційною постановою./Капітулянтською постановою є пропагування деякими малоросами нео-імперської концепції конфедерації України з Росією./ Здетермінізована вимога вірменського руху в протиставу до волі Москви приєднати Нагорно-Карабах до вірменської "республіки" свідчить також про революційну постанову. Поява на багаточисленних імпрезах в Україні синьо-жовтих прапорів і тризубів та співання національного гімну "Ще не вмерла України" є революційним актом.

На основі процесів, які відбуваються в Східній та Центральній Європі й під-російській Азії, робимо наступні висновки:

- 1/ Російський імперіалізм є сьогодні у дефензиві, хоч він диспонує могутньою мілітарною силою та імперським апаратом.
- 2/ Комуністична доктрина дефінітивно є в повному занепаді й зневірі, так що навіть члени ЦК КПРС як Бєльцин клянуть собі з комунізму-марксизму що це нездійсненне утопічне вчення. Тим самим зникає лєнінізм – цемент і структура сучасної російської імперії.
- 3/ Найактуальнішою і найживучішою ідеєю є ідея висунена ОУН-АБН: "Во Народам – Воля Людині!" Це ідея національних держав на місці імперії.
- 4/ Російська імперія втримується на а/ мілітарній силі, б/ бюрократично-адміністративному апараті, в/ монопартійному "естеблїшментові" як виконавцеві влади, г/ колосальною пропагандою і політикою реформи державної структури "союзу" у "конфедерацію". Всі ці чинники служать для поборювання визвольних націоналістичних рухів.
- 5/ Головними засобами національно-визвольних рухів сьогодні є: а/ боротьба за здобуття влади тими народами, які посідають форми національних держав /Польща, Мадярщина/ або які мають велику частину адміністративно-політичного апарату по своїм боці /Естонія, Латвія, Литва, Вірменія, Грузія, Азербайджан/, б/ економічними засобами, як страйки "Солідарности" і в Азербайджані, Вірменії, впровадженням елементів вільної капіталістичної економії, як в Мадярщині, країна Югославії та в прибалтійських країнах/, в/ релігійними рухами й масовими стихійними акціями /зокрема в трьох західних областях УСРР, на Кавказі, в Литві, в Польщі, в Кіровограді, г/ зміцненню національно-біологічної субстанції поневолених націй /вимоги балтійців стримати наступ російських колоністів і їх поворот до Росії, це саме в Молдавії, поворот вірменів і азербайджанців на рідні землі з переселення за московськими плянами, виселення турків-магометан з Болгарії, боротьба мадярів в обороні мадярів під румунами/, г/ координація дій між визвольними рухами і співпраця всередині СРСР і з сателітними рухами та на форумі АБН, д/ масове вживання і закріплення національної символіки як засобу мобілізації мас під державницькими знаменами.

На основі повищих висновків, Сектор Зовнішньої Політики визначає такі найближчі загальні завдання:

- 1/ Всі теренові, обласні референтури зовнішньої політики мусять інтенсифікувати вивчення визвольних процесів, методів, засобів визвольних рухів інших поневолених націй, збирання інформацій та їх аналізування з наміром примінення в українській визвольній боротьбі; організування бібліотечок про всі анти-російські національні рухи, закуп відповідної літератури й періодики національних рухів тощо.
- 2/ Треба інтенсифікувати зв'язки з національно-визвольними середовищами всіх поневолених народів всередині СРСР і в сателітних країнах через канали АБН чи ініціюючи нові контакти, організувати часті зустрічі, панелі, спільні інформаційні виступи, обмін інформаціями, підготовку спільних акцій на допомогу воюючим рухам на Рідних Землях.
- 3/ В українських теренових періодичних виданнях, на які маємо вплив, впроваджувати регулярні секції про боротьбу інших визвольних рухів з відповідними коментарями.
- 4/ Розгортати спільні інформаційно-пропагандивні акції на спілку з представниками других визвольних рухів перед зовнішнім світом, зокрема у поборюванні нео-імперської ідеї конфедерації народів СРСР, форсованої Горбачовцями і всякими зрусифікованими малоросами.
- 5/ В економічній площині сильними засобами боротьби є масові страйки проти імперської економіки як також кличі за ліквідацію колгоспів та запровадження права на приватну власність, зокрема в хліборобстві.
- 6/ У боротьбі за УСРД наголошуємо на необхідності запровадження демократичного ладу в межах соборної української суверенної держави, якого суттєвим елементом є не лише свобода вислову думки, але творення партій та політичний плюралізм. Зазначаємо, що ми є проти плюралізму в рамках імперської держави, бо такий плюралізм це нова керенщина, нова форма "демократичної єдиної-неділюмої", що лише послаблюватиме повалення імперії та боротьбу за національні держави.
- 7/ У боротьбі з падаючим лєнінізмом і атеїзмом, поборюємо теж російську імперську церкву, що перебирає більшу роліярівника імперії. Ворожим ідейним силам протиставимо релігійний фронт, заініціювавши сформування між-конфесійного координаційного осередку різних Церков і релігійних об'єднань /УАПЦ, УПЦ, литовські католики, естонські й латиські протестанти, магометани-шіїти Азербайджану, магометани-сунніти Туркестану, Церкви Грузії й Вірменії, православні кола й римо-католики та протестанти сателітних країн, жиди, буддисти/. Концепцію такого спільного між-конфесійного фронту ОУН висувала здавна, але сьогодні є для цього зокрема велика актуальність, щоб завалити імперію зла.
- 8/ Потрібно зрушувати також робітничий міжнародний фронт організуванням робітництва в національних проф-спілках і координацію боротьби різних народів на робітничому фронті!- Останні великі страйки вуглев СРСР показали, що робітництво в "пролетарському раю" є в жалюгідному соціальному, економічному та політичному стані. Тож на черзі підняти за свої соціальні, економічні й національні права робітництво поневолених народів!

М.С.

Із Постанов VII Великого Збору ОУН:

"VII ВЗ стверджує, що досі в російському народі не має жодної серйозної політичної групи, що стремить до ліквідації російської імперії та відзискання уярмленими націями власних суверенних держав. Головною організованою силою, що поневолює Україну є російська держава і мільйони росіян, які вижонують накази цієї держави /РСФСР, розширеної до СРСР/. У колах російської опозиції /дисиденти, правозахисники/ були окремі голоси в користь державної незалежності неросійських народів, але без практичних позитивних наслідків, а радше обманливого характеру."

А. Вербицький

Щоб нас не збудили окраденими в огні...

Найбільша тривога 'Тараса Шевченка щоб Україну "злії люде" не "приспали", здається, набирає тепер найбільшої актуальності. Україна була в огні на початку нашого століття. Тоді катастрофа сталась не лишень з причини ворожої сили. Ми не були готові, коли доля застала. Приготували нас Донцов і Бандера до 40-их років, та історичні обставини були найтяжчі. Тепер нова політика Горбачова викликала велике оживлення і посилила надії, але ми не можемо забувати, що ворог, змінивши маску, не перестав бути ворогом.

Левко Оук'яненко у своїм творі "Що далі?", написанім у грудні 1988 і січні 1989 в селі Костирєво Парабельського району Томської області, аналізує силу борця за волю теперішню ситуацію в ССРСР і зокрема в Україні, даючи цінні обсервації та похідні з них вказівки.

Лейтмотив брошури Лук'яненка це ним зрозумілий процес "перебудови" що на його думку є економічною і історичною необхідністю і, як процес не може зупинитися, а мусить іти далі своєю течією. Для України він бачить як єдину логічну розв'язку незалежність, тобто вихід із Союзу ССРСР. Бажання відокремлення і виходу з ССРСР вважає Лук'яненко цілком легальним користуванням своїм правом, яке нічиїх прав не порушує. Перешкодою до ясного ставлення справи незалежності України автор бачить заляканість усього українського населення сімдесятилітнім терором /і фактично геноцидом/, в наслідок чого деякі арештовані за "самостійщину", як він називає, закривають свою діяльність "просвітянщиною". Для розбудження мас і потягнення їх до отвертого вимагання відокремлення від ССРСР, Лук'яненко вважає кінечним, щоб провідні одиниці йшли на риск переслідувань та арештів, але щоб ставили виразно свої вимоги. Він зазначає: "Аби мати підстави казати світові, що боротьба за самостійність закінчилася з розгромом бандерівщини /яку було брехливо оголошено витвором німців у час війни/, КГБ уперто уникав писати в документах справжню мету звинуваченого." Імена Мазепи, Петлюри і Бандери проте залишаються синонімами змагання до незалежності, і за них тепер іде змаг, так як за синьо-жовтий прапор і тризуб.

Є журналісти на Заході, які бачать советську дійсність тверезими очима. В травні ц.р. появилася у "Вошінгтон Пост" стаття Ролянда Еванса і Роберта Новака п.з. "Некст де Юкрейн?" /чи наступна Україна?/. Автори переглядають події в середині російської імперії, згадуючи національні рухи в Грузії, Вірменії, Латвії, Естонії, Литві. І помічають велику небезпеку для Советського Союзу з боку України: "Україна може створити найбільш небезпечне із усіх націоналістичних повстань в Советськім Союзі" - стверджують Еванс і Новак. Повстання на Україні називають вони потенційно-вбивчим для імперії. Тому вони розуміють залишення Щербицького на пості голови комуністичної партії України як необхідного "гардлайнера", себто твердого сталініста. Оцінка цілості "перестройки" і "гласності" у них така: Горбачов не підтримує полегш, які йдуть з ними в парі. Він лишень обсервує, що з того вийде. Трошки за далеко посунулись грузини - післав на них трійливий газ /автори статті не сумніваються, що це було за його наказом/. Другий заголовок статті такий: "В якому пункті комуністична диктатура підносить кулак і каже "досить"? Автори добре розуміють, що якби Горбачов мав навіть добру волю і щиро бажав поліпшення долі своїх громадян, то він при найбільш скупченій в своїх руках владі є всатаки частинкою цілості системи комуно-московської влади. Їх передбачення таке: якщо антисовєська активність пічне показувати результати, він не матиме іншого виходу тільки здусити її так, "що події в Тбілісі напроти нових репресій

виглядатимуть як пікнік на сонечку."

Чи "гласность" не є для того, щоб усі себе відкрили й показали, щоб відомо було кого треба нищити? Ми часто показуємо велику легковірність і навіть наївність. Ті свідомі українці, які приїхали на Захід не на постійний побут, а щоб повернутися на Україну, і там далі діяти – замовкли. Ми з ними афішувались, фотографувались, ними гордились. Це все є дуже гарно, але ми вже довідалися про переслідування деяких з них, а про інших нема ніяких вісток. Чи вони змушені замовкнути?

Лук'яненко цілком слушно ставить, щоб боротися за відокремлення у незалежну державу. Але це не означає, що та боротьба народу має йти виключно тепер поширеними /очевидно, до мір/ легальними руслами. Зсе, що є легальне, навіть найбільш позитивне, має свої обмеження. Для прикладу можна навести новостворений археологічно-історичний науково-популярний журнал "Пам'ятки України". Цей кварталник у першому числі має багато дорогоцінного матеріалу, включно з удокументованою історією нищення Золотоверхого Михайлівського собору, занедбаня Густинського монастиря /але про цей монастир є така замітка: "звідки школярам знати, що саме тут, у Густині, в XVII столітті був один з осередків єднання України з Росією..."/, навіть стаття про маловідоме зруйнування Троїцького собору в Глухові, що відбулося 1962 року аби на його фундаменті поставити автобусову станцію "для добра трудящих". Є ще цікаві передруки думок Довженка. Крім "важності" Густинського монастиря заповідають ще нові "виховні статті. В наступному числі передбачено "Українська ленініана". Для принади дві дівчинки вгуцульських одягах приглядаються до віднайденого портрету Леніна. А перше число наповнене світлинами "щасливого" побуту українців у "сім'ї великій", у штучних театральних одягах біля могили Шевченка і т.п. А щоб журнал міг далі жити, його "освятити" треба "благословенням" поважного вченого... з Москви, Д. Ліхачова. Очевидно, його лист надруковано "общепонятним язиком".

Можна б привітати появу такого журналу, та Лук'яненко каже правду, що лишень своя власна, незалежна держава дасть можливість розвиватися науці, культурі, мові, суспільному життю нації. Такі маленькі кроки культурної, мовної, церковної чи освітньої діяльності, на які дозволяє окупант, можна порівняти до маленького "підмітання" хати, яке господар робить кожного дня, що цілком неспівмірне з ґрунтовним ремонтом хати, її реконструкцією і відновленням. Справжня "перебудова" може відбутися тільки революційним шляхом, а цей шлях не може бути "легалізований" в межах імперії.

Нам треба згадати трагічні наслідки браку конспірації перед нацистами. Скільки прекрасних людей, членів Організації, погинули через легковірність! Нехай ті, які хочуть працювати явно роблять все, що можливе. Помагаймо їм. Але праця ОУН не може перейти на позиції легальні. Найважливіші завдання повинні бути в руках людей, які стоять всеціло законспіровані. Треба розділити завдання між членів ОУН, що вже є відомі явно, і тих, які ще не мають тавра бандерівців, ОУН повинна проникати всі прошарки суспільства так в діаспорі, як і в Україні. Наші вороги мають всюди своїх людей, і то більше тайних ніж явних. І не лише революція потребує конспірації: вдержання влади теж. Ніхто не знає хто є дійсним керівником масонів. За виявлення тайни – смерть. Конспірація і тайна не є нічим принизливим, якто пок. Григоренко хотів принизити конспірацію. Вона є konieczністю в боротьбі за життя ідеї і нації. Леся Українка в поемі "Адвокат Мартіян" каже, що герой змушений відмовитися від явного визнання Христової віри, щоб дати сховище своєму рідному християнинові-революціонерові, щоб могли допомагати як "льовальний римлянин" справі християн-революціонерів. Тож пригадаємо: щоб нас не збудили окраденими в огні!

М. Недоля

Дві течії

Дуже важливою справою є правильно оцінити ситуацію, яка існує в по-неволеній Україні й в цілому Советському Союзі. Від правильної оцінки узалежнене правильне ставлення нашої політичної дії.

Про дійсність в Советському Союзі пробують звітувати пресові агенції у вільному світі. Однак таке звітування часто збігається із звітуванням пропагандивної машини Советського Союзу, контрольованої автором рятувкової акції в "імперії зла", Горбачовим. Це значить, що вістки, які отримуємо за поміччю преси західного світу не віддзеркалюють повної дійсності, а часто є висловлюванням бажань західних москвофілів, які хотіли б бачити давню, неподілену "матушку Расю", тільки "демократизованою" до такого ступеня, щоб з тим новим творивом можна провадити торгівлю без боязні, що вложений там капітал Заходу не пропаде.

Нажаль ми користуємось здебільша вістками, які пересилають явно діючі в Україні люди. Ці вістки в багатьох випадках такі, що приходить запитувати себе: чи їх писали люди, які рішилися пірвати з Москвою і разом з іншими поневоленими народами в Советському Союзі йти одним руслом до розвалу імперії, а чи пишуть їх наймити Горбачова, які возвеличують "перестройку" і в рамках тої "перестройки" бачать майбут України?

Головний документ, який отримали ми на Заході, в звучанні, як його передало ЗП УГС, очолюване М. Руденком, є наскрізь несприємливий для заходів нашої визвольної, а не автономістичної політики. Вслід за тим документом на Захід рушили когортами всякі Дзюби, Павлички, Русанівські, які цілком ясно пропагують ленінську національну "справедливість" часто-густо створюючи напади на український націоналізм. Наслідком такої дії ЗП УГС, частина українців в діаспорі йде на шлях автономізму, пропагуючи серед чужинецьких політиків третій федералістичний універс

З інших вісток, що доходять до нас з України, неурядовим шляхом, знаємо, що наш нарід шукає полегш, щоб бодай частинно звільнитись з московського зашморгу, щоб відтак із збільшеною силою вийти з вимогам, які якраз зроджує український націоналізм, а передусім з вимогою повної сепарації від Москви і створення власної української держави. Знаємо, що незалежно від "конфедеративної" УГС на фон боротьби вийшов Український Християнський Демократичний Рух, який нав'язав контакти з групою балтистів та інших народів, які виразно застерегли собі, що така широка козакоєсна співпраця може базуватись тільки на вимозі державного усамостійнення кожної поневоленої Москвою нації.

Слідкуючи за таким розвитком справ, приходимо до висновку, що в Україні ідуть два процеси, в оперті на дві різні визвольні концепції – одна на гаслі "русин просить не много", що було основою всіх наших легальних опортуністичних партій і в давній Австрії, і в Росії, і в Польщі, а друга – яка базується на гаслі одинокоректного національного принципіалізму, на ідеї побудови української держави.

На тверезий погляд, тепер повторюється в Україні те, що було в період Другої світової війни. Заіснували два табори, які по різному підходили до справи нашого визволення, створивши для того свої концепції. Порівнюючи теперішнє з минулим, можна б сказати, що у вигляді толерованих московською адміністрацією гелісінських груп, відродилась концепція мельниківського УКЦ-ізму, себто брати те, що дає ворог, а "відтак будемо торгуватись", а властиво очікувати на те, що наїздник нагородить

за вірність якимось охлапом, в ролі "українського губернаторства". Друга концепція, яку реалізувала революційна ОУН, бачила кожного наїзника як ворога нашої нації і державности і з тим ворогом наказувала боротися безпощадно.

І тепер можливо що ще не у виразних революційних формах щодо творення повстанської армії, але концепція революційної ОУН набирає реальности і починає примінюватися, створюючи серед українського народу щораз дужче кипіння і вияви нашої самобутности, наперекір бажанням ворога. Чи голосна заява "Не просити більше у влади дозволу на відправи і молитви" - не є викликом цій владі, викликом націоналістичним? Під польською займанщиною так і зроджувалась поступенно наша революція: відправи на стрілецьких могилах, усування портретів польських вождів із шкільних приміщень, українська мова в урядах окупанта, синьо-жовті прапорці на телефонічних стовпах й інші подібні "дрібні" речі, які повторяються тепер в поневоленій Україні і вони безперечно є наслідком вказівок наших націоналістичних осередків, а напевно не вміщуються в пляни дії "гласних" гельсінських груп.

Це друге гасло - непоріності ворогові - знайшло свій особливий вияв в дії українського націоналізму, а в першу чергу в дії ОУН. Отже фактом є, що в сучасній Україні не все є під егідою УГС, не всі просять автономії в рамках "нового Советського Союзу". Гасла державної самостійности і пірвання московських пут виходять з України від ОУН і ми не сумніваємось в цьому. Було б жакливо, якщо б ми прийняли, що в Україні ОУН не діє, бо якщо так було би, ми мусіли б повірити теж, що українська карта в спробах розвалити московську імперію і зажити власним державним життям не існує, вона пропадає. Наявно бачимо однак, що вияви мас українського народу, зокрема в західних областях, де Москві не вдалося викорінити "бандерівства", є наскрізь повторюванням того, чим зачиналась широка дія ОУН під польською займанщиною. Велелюдні збори при могилах наших національних провідників і героїв на львівському цвинтарі, вихід на вулиці /навіть Москви/ із синьо-жовтими прапорами і тризубами і т.п.

Коли групи УГС явно оформлюють себе і роблять докруги себе пропаганду, цим ми не обдуримо себе, що тільки такі групи існують в Україні. Націоналістичні групи не можуть діяти відкрито так як гільсінські групи, а всеодно видно їхній вплив на маси, а вплив не може виходити з нічого, з чогось неіснуючого. Ми мусимо рішитись: чи крокувати без надуми за опортуністами, а чи на цілу ширинь видвигати націоналістичні вимоги? Ясно, що в рядах клітин УГС є теж певне число вартісних одиниць, які по своїй змозі і настанові характеру, хотіли б зробити дещо добра для України. Тих людей видвигаємо. Мусимо шанувати засаду: Не можемо ступати під стягом групи, яка в своїх ідейних заложеннях ставить вимогу автономії України в рамках "перестроєного" СССР.

УГС не є віддзеркаленням прагнень Краю. Прагнення Краю поступенно, а при тому послідовно, оформлюються, а тимчасові "перестройні" пільги тільки використовуються для такого оформлення. Наш Край це націоналісти або ідучі спонтанно на спротив Москві з ідеями ОУН під власним українським прапором. І на це є докази, навіть з Москви. Під впливом націоналістичних ідей зайшли теж зміни і в церковному питанні. Коли до цього часу йшли намагання легалізувати УКЦ, тепер ясно поставлено справу: не просити у ворога ласки на дозвіл молитись. Отже постава націоналістична. Взагалі, перечитуючи різні вістки з України, мусимо прийти до переконання, що там заіснували два табори, діючі згідно з двома концепціями: табір націоналістичний, який збуджує націю із сну, і другий, який націю присипляє умовними користами горбачовської "перестройки". Історія з Другої світової війни повторяється, і з тої історії мусимо знайти науку!

Сектор Громадських Справ

До політики ОУН на громадському відтинку в діаспорі

1. Розвиткові тенденції громадського життя

У розвитку українського громадського життя у вільному світі після підсилення його численною еміграцією кінця 40-их і початку 50-их рр., можна було спостерігати видатний вклад новоприбулих українців, в тому членів Організації Українських Націоналістів, у розбудову існуючих і творення нових громадських структур, на кожному відтинку життя спільноти. Зберігаючи духовий зв'язок з українським народом в Україні, українська спільнота у вільному світі вбачала свою історичну місію не тільки у всебічному розвитку свого збірного життя, але й у формуванні української політичної думки і допомозі визвольним процесам в Україні. Українське громадське життя, побіч активності ОУН, у своїх формах і виявах стало школою державницького розуміння суспільних проблем та носієм і виразником загальноукраїнської дії у світі. Громадські структури стали форумом плекання, вирощування і розвитку українського життя розбудови української сили та збереження української національної субстанції у світі.

Усвідомлюючи важливість розвиткових тенденцій громадського життя та впливу на унапрявлення громадської дії, ми поєднали революційно-визвольні завдання із завданнями на громадському відтинку. У класифікації завдань ОУН, першочерговими завжди були і є завдання на крайовому відтинку. Включення в активне громадське життя частини кадрів ОУН на еміграції викликало сумніви, чи не приведе це до зміни характеру ОУН. Пройдений час і досвід доказують, що такі сумніви не мали основ, і ОУН знайшла своє місце і провідну роль в українському громадському житті та зберегла свою політичну природу революційно-визвольної організації.

Важливим аспектом громадського життя є віддзеркалення в ньому української політичної думки, що проявляється в дії під впливом окремих українських політичних угруповань. Українські політичні партії, не маючи ґрунту для здійснювання своїх віджилих програм, дезінтегровані структурно і послаблені фізично, неспроможні дати українській спільноті загальновизнаний політичний центр і тому починають виникати тенденції негування українського політичного життя і зосередження верховного авторитету спільноти в громадському проводі – СКВУ. Такі тенденції осмислені аполітизацією громадського життя і спрямуванням його на шлях праґматичних розв'язок суспільних проблем і пристосувального відношення до ситуації в Україні.

Українське громадське життя, яке проходить у нормах зберігання і розвитку українських духових, національних і культурних вартостей в країнах українського поселення, стоїть під знаком інтеграції у громадські структури молодшого покоління. Традиційні, випробувані в дії організаційні структури залишаються базою збірного життя спільноти, при визріванні нових структурних форм, зокрема в ділянці професійного життя, яке проявляє асиміляційні й праґматичні тенденції у підході до української проблематики, з нехтуванням українського політичного життя. З тих кіл рукутуються активісти "культурного обміну" – наукової співпраці та торговельних зв'язків з комуністично-російським окупаційним режимом в Україні. У своїй дії реалітетні праґматисти не визнають будь-яких громадських авторитетів та устійнених норм громадського правопорядку, сприяючи розпорошенню і послаблюванню одноцілого громадського фронту.

Таким негативним тенденціям у громадському житті мусимо активно протиставитися, включаючи у кадри громадських діячів наших членів і при-

хильників, які до проблем громадського життя спільноти підходять не в аспекті виключності громадських інтересів, але в пов'язанні тих інтересів з політичними цілями і завданнями збірного життя спільноти, у взаємовідношенні до українського народу в Україні.

Помітний вплив на розвиткові тенденції громадського життя мають події в Україні, бо збірне життя української спільноти у вільному світі, в громадському і політичному аспектах, віддзеркалює повноту проблем українського буття поза межами України, в пов'язанні і взаємовідношенні до проблем підневільного буття українського народу в Україні. Тому треба вдумливо вивчати сучасні процеси становлення національної ідеї в Україні і ставити виразні ідейні і політичні семафори у визначуванні цілей і завдань життя спільноти. В українському громадському, як і політичному житті мусить завжди домінувати принцип здійснення волі і державного суверенітету української нації, і цьому принципові має бути підпорядкована уся громадська і політична дія української спільноти. Це зокрема важливе під сучасну пору, коли в наслідок нової фази лібералізаційної політики Москви, спрямованої на збереження розхитаної економічно і політично імперії, виринають в Україні і на еміграції федеративні концепції розв'язки українського питання в орбіті Советського Союзу. Сучасна полеміка у зв'язках з українським народом, з одного боку сприяє включенню громадських сил у допомогу національно-визвольним формаціям в Україні, а з другого боку - дає можливість реалітетникам нав'язувати контакти з українськими прорежимними чинниками і спрямовувати громаду на шлях підтримки російських інтересів.

У нашій дії на громадському відтинку маємо виходити із заложення, що жодна імперія не здає добровільно свого володіння над колоніями, як і жодна тоталітарна ідеологія чи авторитарна партія не визнають політичного плюралізму і не зрікаються та не діляться своєю владою з іншими політичними силами. Тому в оцінці подій у Советському Союзі та у світлі лібералізаційних, а не демократичних реформ советського режиму, треба виразно з'ясувати спільноті небезпеку підмінення боротьби за волю і державну незалежність України еволюційним змагом за лібералізацію режиму в ССРСР та конфедерацію в орбіті советсько-російської імперії.

В Україні проходять глибші процеси національного пробудження і зрушення, які переходять межі культурного відродження і набирають політичної суті, в розумінні і ставленні проблеми суверенітету нації і її державної незалежності. Завданням української спільноти на громадському відтинку - дати уся можливу підтримку і допомогу тим українським національним силам в Україні, які борються за відновлення української незалежної держави. У конфронтації з пристосувальними концепціями і діями українських реалітетників, які визнають засаду: "брати те, що в советській дійсності можливе, у співдії з режимними чинниками в УСССР", нашим завданням на громадському відтинку - вказати спільноті на шкідливість таких настанов і спрямувати та унапрямити громадське життя по лінії його життєвих потреб та інтересу української визвольної справи.

Громадське життя становить форум для практичного вияву активної участі нашої Організації у збірому житті української спільноти, і на нас, як провідній суспільно-політичній силі, лежить відповідальність за те, якими шляхами і до яких цілей і мети змагатиме українська спільнота у дальшій розбудові громадського життя та допомозі українському народові здобути волю. Наш успіх у тій ділянці зумовлений громадською динамікою, творчим зусиллям, виразністю ідейно-політичних прямувань та активною участю наших кадрів у громадському житті.

2. Структура, завдання та діяльність Громадського Сектора

У визначенні ділових завдань, наголос покладений на стан громадського життя в країнах українського поселення, його силові фактори і розвиткові тенденції, з оцінкою участі і впливу нашого руху та наших спрможностей унапрямувати громадське життя.

Визнаючи засаду громадського плюралізму у співдії з іншими громадськими силами, наша Організація змагає до здобування впливу в різних ділянках громадського життя, пропорційно до нашої участі у розбудові і праці даних громадських установ. Зокрема присвячуємо увагу збереженню і скріпленню нашого провідного впливу в координаційній надбудові українського громадського життя – Світовому Конгресі Вільних Українці – та в крайових центральних репрезентаціях, а теж на форумах церковних, економічних, наукових, культурних, молодечих, комбатантських та інших організацій і установ. У громадському житті діємо з позицій Організації Українського Визвольного Фронту.

Наші завдання на громадському відтинку визначаємо в площині буття української спільноти. Змагаємо до скріплення громадських структур та збереження української національної субстанції.

В цьому пляні, в минулому році, ми були співорганізаторами V-го Конгресу СКВУ та провели конвенції крайових центральних репрезентацій в окремих країнах, зокрема у ЗСА і Європі, зберігаючи в УККА і КОУГЦУ провідний вплив, а теж провели світові з'їзди УВФронту, АДУК, Тов. во-яків УПА, конгреси СУМ і ЦЕСУС тощо. Наш вплив утверджений також у громадських центрах Франції, Великої Британії, Німеччини, Австралії, незадовільний в крайових центрах Аргентини та Бразилії, частинний у КУКанади. Намагання УАКРади і Конференції безсторонніх організацій здобути вирішний вплив в УККА, привели до припинення переговорів з УККА в справі поєднання українських громадських сил у структурі УККА. На відтинку забезпеченевих братських союзів у ЗСА і Канаді, які мають своє місце і ролю в громадському житті, його структурах і СКВУ, в системі СУВФ діє Українська Народна Поміч, а у сфері нашого впливу – СУК Провидіння. УНСоюз і УБСоюз є під впливом сил, негативно наставлених до ОУН і ОУВФ. У підготовці до конвенцій СУК Провидіння і УНСоюзу в 1989 р., ми забезпечили вибір керівних органів СУК Провидіння згідно з нашим списком кандидатів та заманіфестуємо свою активну присутність на конвенції УНСоюзу.

На маргінесі V-го Конгресу СКВУ треба черговий раз підкреслити, що наш вплив у СКВУ залежний від нашої участі в керівних органах і праці СКВУ, а успіх у конгресах СКВУ – від кількості наших делегатів та переконливого представлення ідейних семафорів. Опоненти ОУВФ використовують кожну нагоду, щоб на форумі СКВУ творити атмосферу протиставлення до націоналістів різних громадських кіл та впливати на програму праці СКВУ в інтересі їхніх політичних концепцій і цілей.

Використовуючи несподіване захворіння керівника Сектора Громадських Справ, напередодні конгресу СКВУ, мельниківці не пошанували устійнених програмових домовлень і спрямували конгрес на шлях політичної конфронтації з ОУН. Незважаючи на деяке розгублення в ході нарад конгресу, ОУВФ знівели плян мельниківців домінувати президію Секретаріату СКВУ і вибрали Юрія Шимка президентом СКВУ, а теж надали ідейно-політичного змісту доповідям і резолюціям конгресу.

На культурному відтинку йшли заходи приєднати до співдії у АДУК більшої кількості діячів культури для посилення і розвитку українських культурних надбань та піднесення культурного рівня спільноти. Роля АДУК зокрема важлива у світлі тяжкого стану культурного життя в Україні. У ділянці української науки треба повести заходи для стимуляції науко-

вої праці, спираючись на кадри науковців, членів і прихильників ОУН, щоб забезпечити український національний інтерес в науці, зокрема історіографії. Приклад "українського" Гарварду повинен бути пересторогою для українського наукового світу в підпорядкуванні української науки чужим силам. У плануванні наших наукових починів треба виразно окреслити нашу політику на науковому відтинку, щоб не було контроверсійних оцінок положення в Україні і співдії з науковцями, вислужниками російської імперії.

На відтинку церковного життя зберігаємо зв'язки з прихильними нашому рухові Владикам і священикам українських Церков та підтримуємо заходи для утвердження їхньої помісности і патріархатів. Треба відмітити, що після смерті Патріярха Йосифа змагання за патріархат ПУКЦ виразно послабили, як і послабла діяльність патріархального товариства, а голова і собор Владик УКЦ не ставлять задовільно тієї справи з вимогою її розв'язки у Ватикані. Активізація українського релігійного життя в Україні по лінії "легалізації" УКЦ і відновлення УАПЦ, відкрита діяльність катакомбних Владик і духовенства ПУКЦ, скріплюють позиції Голови і Собору Владик ПУКЦ у Ватикані та заставляють їх виразніше діяти в інтересі Юнійних прав ПУКЦ і розгортати інформаційну діяльність про положення ПУКЦ в Україні і у вільному світі, проявом чого було відкриття інформаційного бюро ПУКЦ у Ватикані.

В оцінці стану СУВФ можна запримітити, що в наслідок часу, послаблення кадрів та недостатньої координації дій, проявляються не раз тенденції формалізму і організаційної окремішности, що сприяють внутрішньому відчуженню. Такі тенденції треба послідовно усувати, бо вони можуть спричинити послаблення нашого фронту.

У системі СУВФ треба зокрема присвятити багато уваги молодечим і студентським організаціям, з яких поповнюватимуться у майбутньому інтелектуальні й професійні кадри нашого руху. Зокрема в діяльності ТУСМ помітний ріст політичної активізації, яку треба посилювати. На відтинку жіночих організацій, ми не можемо залишати СФУЖО доменом виключного впливу мельниківців, як теж не можемо продовжувати такого стану, де одні жіночі організації СУВФ співдіють із СФУЖО, а інші стоять осторонь. Жіночий світ має свої окремішні завдання в житті спільноти і наш рух мусить бути співучасником у здійснюванні тих завдань на форумі світової координаційної надбудови - СФУЖО. Більше уваги треба присвятити теж нашій співдії в українському економічному житті, суспільній опіці, розвиткові шкільництва.

3. Заключні ствердження

В українському громадському і політичному житті завжди існували різниці поглядів на принципи визвольної політики та розуміння громадських інтересів. Існують вони і сьогодні. Тому беремо під увагу прояви протиставних тенденцій теж щодо оцінки положення в Україні. У противагу революційним і самостійницьким принципам визвольної політики ОУН, реалітетники висувують пристосувальні концепції, мовляв "є нагода здобути для українського народу деякі вольності еволюційним і мирним шляхом, у системі ССРСР і за згодою Горбачова, і тому доцільно нав'язувати культобмінні, наукові і економічні зв'язки з окупаційним режимом в Україні, щоб скріплювати український потенціал, культурне життя, економічний ріст тощо."

Такий прагматичний підхід лише зв'язує Україну послідовно з структурою советсько-московської імперії, хаотизує, розкладає і релятивізує самостійницький націоналістично-державницький фронт, залишає долю України в руках Москви і її українських вислужників - яничарів. Наслідки

такої прагматичної настанови видні сьогодні в країнах українського поселення, зокрема у ЗСА і Канаді, у пропагуванні "культобміну" з промосковськими культурними діячами, в намаганні українських професіоналістів встановлювати зв'язки з УССР та українських науковців, зокрема з Гарварду, співдіяти з режимними "науковцями" в УССР. Така дійсність створюватиме підхожий ґрунт для дезорієнтації і хаотизації громадсько-політичного життя спільноти. Тому виразність позицій ОУН в оцінці процесів національного становлення в Україні і відношення до них української еміграційної спільноти, сприяє кристалізації національної самосвідомості і осмисленню державницьких тенденцій в Україні й в діаспорі.

У перспективі нашого буття і дії мусимо враховувати, що наші кадри проходять природний процес зміни поколінь. Тому треба подбати про те, щоб надбання наших зусиль і праці, старшого покоління, стали ґрунтом для вияву молодшого покоління у дальшому рості і розвитку націоналізму в українській спільноті.

В. Калинович

Юрич

Пригадка про імперські диверсії /"Операція Бумеранг/

Для кожного народу найважливішою справою є власна незалежна держава. У змаганні народу за свою державу мусить бути провідна сила, яка штовхає наріз у найправильнішому напрямі до мети. Такою силою є націоналізм в оформленні Організації Українських Націоналістів, що веде на барикади. Націоналісти мусять бути прикладом для народу, бо наріз потребує доброго прикладу. Не сміємо забувати, що в націоналізмі міститься сила без якої не побудувати національної держави.

Від початків існування ОУН, Москва зрозуміла вагомість цієї організації та смертельну загрозу для своєї імперії від націоналізму. Тому всіма засобами вона старається поборювати й нівелювати сили націоналізму. Однією з останніх таких диверсійних операцій була "операція бумеранг" з вересня 1988 року, якої деталі всі ми знаємо. Одним із завдань цієї акції КГБ було представити ОУН як формацію, що змагає до викликання атомової війни. "Для них, - каже ТАСС, - третя світова війна остається останньою щисливою спроможністю здійснити свої цілі, навіть коли у тій війні мала б згинати половина людства." Цією пропагандою Москва намагається відстрашити Захід від підтримки націоналістичних рухів таких, як ОУН. В ситуації розпаду імперії це є розпачлива акція, щоб звести визвольну боротьбу з націоналістичних рейок на автономістичні, легалістичні, мінімалістичні манівці.

Наші великі провідники полк. Євген Коновалець, Симон Петлюра, Степан Бандера й Ярослав Стецько закарбували в мільйонах душ народу альтернативу до "тюрми народів"/і до атомової війни - у випадку двох останніх, під кличем: "Воля народам - воля людині!" За суверенні держави всіх народів шляхом Національних Революцій! "Операція бумеранг" виявила найслабше місце московської імперії: страх перед революцією поневолені народів, що саме розгортається. Якщо б Москві не вдалося фізично знищити націоналістичних рухів, то яким стає початковим завданням для КГБ: звести ці рухи на федералістичні, конфедералістичні, автономістичні манівці, щоб врятувати "єдиную-неділиму" від остаточної ліквідації. Тож нашою відповіддю мусить бути посилення безкомпромісової боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу!

З думок досвідченого націоналіста

/Відомий в нашому русі діяч С. Мечник останнім часом присвятив багато уваги аналізу розвитку подій всередині СРСР. Для всього членства пропонуємо вибір із записок С. Мечника, що їх він планує видати окремим збірником. Редакція БП/

"Горбачов виказав свої здібності не лише імперського нового червоного царя, а також твердості свого характеру та зручності тактика. Не чужі йому демагогія і цинізм, що він їх стосує в рятуванні комуністичної партії, надаючи їй ліберально-авторитарного напрямку. Горбачов почав відмежовувати від партії нароблені злочини, перекладаючи їх вину на Сталіна, на Брежньова. Рівночасно, Горбачов почав "єрестройку" і "гласність" популяризувати в західному світі, аби лише здобути прихильність і допомогу для своєї розвалені економіки. Політика Горбачова є імперською і має за ціль оновити та скріпити імперію, яка останнім часом надто швидко почала тріщати скрізь... Сьогодні ми вже ствердили, що з мандатом "єрестройки" Горбачов створив концепцію перебудови економічного життя імперії. Але він не може похвалитися успіхами у розв'язці національного питання поневолених народів. Серед крутих, демагогії та вичікування, ясно видні імперіялістичні зміст і наміри не лише Горбачова, але й видних діячів руської національності. До цього питання Бгор Яковлев, член політбюро КПСР, так висловився: "Над цим ми самі ніколи не задумувалися серйозно. І навіть сьогодні якоїсь чіткої концепції по національному питанню ми просто не маємо." Сказано ясно і не двозначно представником російської еліти, що в їхньому розумінні має бути лише 'єдинонєдєлімий союз' зі 'старшим братом'."

"Ми є свідками подій і криз у московській імперії. Ми є свідками, як ряд західних держав стараються допомогти збанкрутованій Москві матеріально і висловлюють турботи, щоб часом горбачовська політика 'єрестройки і гласності' не провалилася. Вони за те, щоб М. Горбачов втримався при владі в СРСР та опанував ситуацію в імперії. Це є велика політична помилка західних політиків... Але боротьба з московським імперським комунізмом мусить провадитися у світовому масштабі. СРСР являється світовою потугою, веде свою підривну роботу поза своїми кордонами, мобілізуючи постійно сили для боротьби проти некомуністичного світу... Ми мусимо скріпити дії проти діяльності КГБ, який не послабив своєї діяльності проти української самостійницької еміграції, а проти ОУН зокрема. Мета КГБ не обмежується тим, щоб лише зламати організоване життя національно-самостійницьких сил. КГБ за плянами КЦ КПСР змагає довести нашу еміграцію до ідейного занепаду та переходу її на 'радянську плятформу'. Змагають зламати самостійницькі ідеї, а на місце їх зробити панівними різні концепції федерації чи конфедерації... До того приходить гра 'майстрів' патріотизму й 'любви до України'... Товариство Україна використовує 'єрестройку' для єрестроєння самостійницької еміграції в користь збереження імперії... З наших плянх протидії зокрема є вимога до всього членства максимально орієнтуватися на Постанови VIIго й попередніх Великих Зборів ОУН!"

"На пленарному засіданні Союзу письменників СРСР /березень 1988/, програмову доповідь виголосив перший секретар СП СРСР В.В.Карпов. Він похвально висловився про українських письменників, згадав роман О.Гончара "Собор", поіменно згадав Б.Олійника, Г. Драча, Ю.Мушкетика, Л. Костенко, Ю.Щербака, В.Шевчука. Карпов згадав, що в Україні "без дешевих сенсацій" повернено літературі "забуті" імена М.Хвильового, Винниченка... Карпов зачитував Горбачова: 'Унікальна наша культура багатонаціональна. Про неї ми звикли часто говорити, але не навчилися вповні цінити.' Карпов відмітив, що В.Щербицький і секретар ЦК КПУ Н.Єльченко багато уваги присвятили пленарному засіданню СПУ! Отже імперська еліта схвалює діяльність 'письменників'."

"'Молодеж Зестонии' помістила виступи В. Чебрикова, члена політбюро КПСС: "Будемо дивитися правді у вічі: в республіці останнім часом загострилися міжнаціональні відносини; в Естонії проходить поділ населення за національностями, а при цьому створилася атмосфера національної нетерпимости... Були допущені відступлення від ленінських національних принципів, тобто не творити ґрунту для нових національних конфліктів... Комуністи відповідальні за витворення атмосфери для закріплення дружби і братерства проживаючих в республіці різних національностей." Ось накреслені завдання комуністів уярмлених націй!"

"Коли появилася політика "гласності", то розгорнувся в Україні тис в обороні й на захист української мови, культурних цінностей взагалі тощо. Треба зазначити, що українські комуністи-письменники як Б.Олійник, Д. Павличко й інші стояли осторонь від національних діячів культури, яких переслідували окупанти, як Сверстюка, Чорновола, Осадчого, Горинів та інших. Коли ж протести в обороні української культури набрали масових розмірів, тоді, треба припускати, в ЦК КПУ вирішили, щоб у цю акцію включилися письменники-комуністи і таким чином взяли ті до магання під свій вплив, здобули в людей довір'я і вміло відсунули від керівництва тих вимог групи "неформальних", як УТС, Демократичного Руху і інших. Стає видним, що народом і "неформальними" групами висунутих добрих пропозицій уміло як свої перебирають партійні функціонери, нібито вони в час 'перестройки' направляють занедбане, спричинене бремєвським застоєм. А КГБ і міліція рівночасно посилюють переслідування діячів 'неформальних' груп, стараючись вхати їх в режимові формації. Для прикладу, київське радіо передавало кількакратно таку інформацію: '12 лютого /1989/ в Києві завершила свою роботу установча конференція Товариства української мови ім. Т. Шевченка. Головою товариства став відомий український поет Дмитро Павличко. У роботі товариства взяли участь і виступали: член політбюро й секретар ЦК КПУ Ельченко Юрій Никифорович та заступник голови Ради міністрів УРСР М.А.Орлик."

"Комуністи створили в Україні рух 'за перебудову' і причепили до нього слово 'народний', щоб скерувати людей у потрібному комуністам напрямку й обмежувати впливи 'неформальних' груп, з одного боку, а з другого - будуть переслідувати 'неформальні' групи адміністративними методами. Цей 'народний рух' є п'ятою колоною комуністів серед опозиційного до них народу, в якому комуністична партія та її комсомол утримують будь-яке довір'я."

"Поневолені народи в червоно-московській імперії широким фронтом поширюють боротьбу за свої національні права і за незалежність від Москви... Зате комуністи в Україні почали творити 'товариства', які недружно наставлені до 'неформальних'. Мета тих товариств - допомогти комуністичній партії в 'перестройці'. У Москві прихильні до горбачовської політики члени КПСС створили товариство "Меморіал", яке визнане владою. 4 березня 1989 року в Києві відбулася республіканська установча конференція товариства "Меморіал". Виступаючи на установчій конференції товариства "Меморіал" у Києві, письменник Борис Олійник наголосив на тому, що "Меморіал" має намір працювати з компартією і советським урядом. Товариство має збирати документи про жертви сталінізму й бремєвизму, допомагати живим колишнім репресованим з наміром їх реабілітації та їхньої піддержки 'перестройки'."

"Член керівництва народного фронту Естонії Г. Валк у журналі "События и Время" ч. 4 за лютий 1989 у своїй статті "Ми ще не програли" пише: "тяжко, щоб нас зрозуміли в Москві. На жаль, там думають інакше. Консервативна і бюрократична Москва думає великодержавно. Її ідеал - неділима і вічно велика Росія"... Київська "Радянська Україна" з 2 березня 1989 передрукувала статтю з московської "Правди" про Латвію зі

своїм коментарем про "тривожні процеси, що відбуваються в Прибалтицьких республіках. Небезпечних масштабів досягла політична конфронтація, утруднена робота партійних організацій, радянських органів, на демагогічній хвилі здобувають 'авторитет' творці нездійснених проєктів." Кореспонденти "Правди" вважають за "нездійснені проєкти" самостійність, незалежність від Москви Литви, Латвії, Естонії. Там називають советську армію окупаційною армією. Біля казарм і штабів советської армії влаштовують демонстрації з закликами балтійців 'Геть окупантів!' В Києві члени СПУ які є членами КПУ вирішили вложити і свій вклад у "перестройку" й тим допомогти комуністичній партії. Вони опрацювали Проєкт програми народного руху України за перебудову. Цей проєкт поміщений в "Літературній Україні" ч. 7 за 16 лютого 1989."

"Сталін був злочинним типом. Але хтось же створив ґрунт для творення злочинів? Той 'хтось', з якого виростав корінь страшного лиха, це й є марксизм-ленінізм. Духом насильства і злочинності навіяний "Комуністичний маніфест" із 1882 р. Ця злочинна духовість знайшла ґрунт у Леніна та в його оточенні. Духова злочинність поширювалася і поширюється леніновими співробітниками за його спадкоємцями. Під мелодію 'Весь мір насілія ми разрушим' об'єднувалася і оформлювалася партія терору з кличем 'грабь награбленное!' Сталінська злочинність росла на ленінізмі. Не було б Леніна, не було б Сталіна. Ленінізм і його ціла будова, на якій вирости советські організації, натхнені духом злочинності."

Зміст "Бюлетеню Проводу" ОУН, ч. 32:

Степан Бандера – герой і революціонер /Р.З./	1
З думок Степана Бандери	4
Сучасна фаза боротьби за УССД, 1989. К. Подільський	5
Список статей і документів з України, перша половина 1989	12
Організаційно-кадровий сектор. М. Степанівський	13
"Культобмін" і наше становище. Бакун	16
Вулкан визвольних революцій розвалює російську імперію. М.С.	19
Щоб нас не збудили окраденими в огні... А. Вербицький	23
Дві течії. М. Недоля	25
До політики ОУН на громадському відтинку в діаспорі. В. Калинович	27
Пригадка про імперські диверсії /Операція Бумеранг/. Юрич	31
З думок досвідченого націоналіста	32
Зміст	34

Бюлетень Проводу ОУН призначений виключно для членів і організованих симпатиків. Не поширювати копії між нечленами. Зберігаймо конспірацію!

Запрошуємо членів Організації висловлювати свої завваги до політики і діяльності ОУН. Листи висилати через місцеві Теренові Проводи до Редакції "Бюлетеню Проводу".